

WALPO

VAIKTUUSTO
TUHOISI
DEMOKRATIAN

4/09

POLITIIKAN TUTKIMUKSEN KLUBI RY

HALUATKO ANSAITA RAHAA OPIKELUJESI OHELLA?

LIITY LEGIOONAAN!

Kysy lisätietoja.

TOIMISTO. TALOUS. PALVELU. IT. VARASTO. TEOLLISUUS. > WWW.LEGIOONA.COM

LEGIOONA

JATKUVAAAN SATUNNAISEEN TARPEeseen.

LEGIOONA OY, Rehtorinpellonkatu 4 B, 20500 Turku,
Puh. (02) 2333 378 Fax (02) 2337 303

Ti-koti-ko!

Oma koti on mitä parhain syy
juhlaan. Muista siis järjestää
kunnon tupaantuliaiset, mutta hanki
sitä ennen kotisi osoitteesta
www.tys.fi.

TURUN YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Asuntoja opiskelijoille. Edullisia kesäkoteja kaikille.

Politiikan tutkimuksen klubi ry:n
sitoutumaton äänenkannattaja
WALPO

Päätoimittaja
Samuli Maxenius
(smmaxe@utu.fi)

Toimittajat
Jussi Lammassaari
Piritta Jokelainen
Lauri Lahoniitty
Milla Ikonen
Tatu Virta
Ida Sinisalo
Terhi Mahlamäki
Mikko Pousi
Marjaana Mäenpää
Kai Isoviita
Jukka-Pekka Katajamäki

Kuvaajat ja piirtäjät
Samuli Maxenius
Olli Hakala
Tatu Virta
Jussi Lammassaari

Kannen kuva
Samuli Maxenius

Taitto
Samuli Maxenius

Ilmoitusmyynti
Joni Kajander
(jkkaja@utu.fi)
Jussi Lammassaari
(jolamm@utu.fi)
Mikael Marisa
(mjgmar@utu.fi)

Julkaisija:
Turun yliopiston Politiikan
tutkimuksen klubi ry
(P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 Turku
www.p-klubi.fi

Levikki
100

Painopaikka
Uniprint, Turku

WALPO 4/09

4 Pääkirjoitus

Samuli Maxenius

5 Puheenjohtaja

Lauri Lahoniitty

6 Vaalirahoituskohta – vai kriisi?

Piritta Jokelainen

9 Huono kasvatusta

10 Päättäjistä neuvonantajaksi

Milla Ikonen

13 CEAS:lla uusi professori ja johtaja

Marjaana Mäenpää

14 Raportti P-klubin syyskokouksesta

Piritta Jokelainen

18 Lomalla Euroopan ihmemaasta

Ida Sinisalo

20 Kiroilua vieraalla kielellä

Terhi Mahlamäki

21 Jännän äärellä

Mikko Pousi

22 Danzigista Gdanskiin

Jukka-Pekka Katajamäki

26 Talouskriisi romahdutti Islannin vuosi sitten – miten loma näkyy maassa nykyään?

Tatu Virta

29 Hulluja nuo roomalaiset...

Kai Isoviita

31 Hyvinvointipupu vastaa!

32 Pari sanaa valmennuskursseista

Samuli Maxenius

PÄÄKIRJOITUS

INDEX?

Indexin roolista tiedekuntajärjestönä on puhuttu pitkään niin P-klubissa kuin muissakin sen jäsenjärjestöissä. Näkemys siitä, mitä palveluita Indexin tulisi tarjota jäsenistölleen, on aiheuttanut pitkään erimielisyyksiä Indexin alaisten ainejärjestöjen keskuudessa. Pienemmille järjestöille Index on toiminut juhla- ja tapahtumatoiminnan tuottajana kun taas P-klubille Indexin rooli on lähinnä edunvalvontaan liittyvä. Nyt niin yliopistossa kuin tiedekunnassakin tapahtuvien muutosten myötä on myös Indexin rooli mietittävä ja arvioitava uudelleen. Halutaanko Indexistä Helsingin Kannunvalajien kaltaisia yhteiskuntatieteilijöitä yhdistävä ja ajanvietetoimintaa tuottavaa järjestöä vai tulisiko sen olla enemmän edunvalvontaan ja asiapitoiseen toimintaan suuntautunut kattojärjestö?

Yliopiston johtosäännössä tapahtuva muutos päätöksenteon siirtymisestä ylemmälle tasolle ja opiskelijoiden vaikutusmahdollisuuden siirtyminen laitosneuvostoista enemmän tiedekuntaneuvostoihin kasvattaa Indexin merkitystä edunvalvojana. Opiskelijoiden ja ainejärjestöjen tulee toimia enemmän kattojärjestönsä kautta edunvalvonnallisissa kysymyksissä, jolloin Index joutuu panostamaan entistä enemmän opiskelijoiden etujen valvontaan. Etujen valvonta kahdessa tiedekunnassa vaatii suuria panostuksia järjestöltä, jotta voitaisiin vaikuttaa kaikin mahdollisin keinoin.

Laitosten siirtyminen pois yhteiskuntatieteellisestä tiedekunnasta ja tiedekunnan sisällä tapahtuvat laitosten yhdistymiset vaikuttavat myös vahvasti Indexin rooliin ja muotoon. Miten sen tulisi suhtautua muihin tiedekuntiin siirtyviin talous- ja tilastotieteilijöihin? Miten se edunvalvonnallisesti valvoo jatkossa t-klubilaisten ja statisticalaisten etuja näiden uusissa tiedekunnissa?

Syyskokouksessa esitetty jäsenistöaloite P-klubin eroamisesta Indexistä oli keskustelunavauksena tervetullut, mutta varsin hätäisesti koottu ja mietitty. Indexistä eroaminen hajottaisi tiedekunnan opiskelijoiden yhteisrintamaa edunvalvonnassa, joka mahdollisesti heikentäisi koko edunvalvontasektoria. Lisäksi suhteet muihin tiedekunnan opiskelijajärjestöihin heikkenisivät, elleivät jopa katkeaisi kokonaan. Puhe P-klubin resurssien tuhlaamisesta Indexiin on mielestäni kummallista, varsinkin nyt jos Index-vastaava voi tulevaisuudessa tulla myös hallituksen ulkopuolelta. Muut klubista Indexiin menevät ihmiset tekevät sen aina vapaaehtoisesti, eikä silloin voida puhua klubin resurssien haaskaamisesta vaan ihmisten vapaasta valinnasta. Ensivuonnakin P-klubilla tulee olemaan kiintiöpaikan lisäksi kaksi muuta toimijaa Indexissä.

P-klubin tulisi nähdä Indexissä myös muita puolia kun pelkkä edunvalvonta. Tiettyjä osaluokkia, kuten esimerkiksi ekskursiot, voisi jättää kokonaan klubin toiminnasta Indexin vastuulle ja käyttää siitä vapautuvat voimavarat muun klubin hallitustoiminnan pyörittämiseen. Tällainen muutos saattaisi myös kannustaa p-klubilaisia mukaan Indexin toimintaa entistä enemmän.

Vuosi alkaa nyt olla lopuillaan ja on aika kiittää kaikkia Walpon tekoon tänä vuonna osallistuneita. Lehden teko ja hallitustoiminta ovat olleet hieno kokemus ja ovat opettaneet allekirjoittaneelle monia asioita vuoden aikana. Haluan myös kiittää erityisesti hallitustovereitani kuluneesta vuodesta ja saamastani tuesta. Toivotan myös onnea ensi vuoden hallitukselle sekä päätoimittajan pestiin astuvalle Sebastianille. Itse siirryn ensi vuodeksi Indexi-lehden päätoimittajaksi, joten myös ensi vuonna tulen häiriköimään teitä klubilaisia juttujen toivossa.

-Samuli

PUHEENJOHTAJA

Monet teistä ovat varmaankin jo nyt kuulleet syyskokouksesta, tai ehkä olitte itsekkin paikalla todistamassa sitä hieman yli yhdeksäntuntista rupeamaa. Alkuperäisen esityslistan lisäksi kokouksessa tehtiin jäsenistön aloitteesta ehdotus Indexistä eroamiseksi. Pitkällisen keskustelun jälkeen päädyttiin äänestykseen, jonka ehdotus hävisi selvin luvuin. P-klubin ja Indexin suhteita käsiteltiin ehdotuksen ansiosta kokouksessa niin monipuolisesti ja kattavasti, että tilanteessa ei jäänyt juuri mitään epäselväksi. Kyseinen keskustelu ja tavallaan myös sen lopputulos ovat esimerkki juuri siitä, mitä yhdistystoiminta voi parhaimmillaan olla. Aktiivinen ja osallistuva jäsenistö on jokaisen toimivan yhdistyksen edellytys, ja siksi tämänkaltaisia aloitteita ja ehdotuksia soisi näkevän P-klubissa useamminkin, vaikka sitten pelkästään keskustelunherättäjinä.

Toinen syyskokouksen tärkeimmistä asioista käytiin, kun kokous oli jo ehtinyt venähtää pikkutunneille saakka. Yhdistyksen kokous nimittäin antoi valtuutuksen ja hyväksyntänsä osakeyhtiön perustamiselle. Osakeyhtiön pääasiallinen tarkoitus tulee olemaan valmennuskurssien järjestäminen. Jo tämän vuoden keväällä valmennuskurssitoiminnan laajentamista yritettiin, mutta aikataulu oli tuolloin liian tiukka. Valmennuskurssien laajentamistoimen siirtäminen pois klubin hallitukselta vapauttaa huomattavasti resursseja perinteisemmän opiskelijatoiminnan järjestämiseen. P-klubin hallitukselle jää tässä tilanteessa vain valvojan rooli, kun se käyttää yhdistyksen äänivaltaa yhtiön hallituksessa. Osakeyhtiön tulevasta nimestä ei vielä ole päätöksiä tehty.

Tämän kaiken lisäksi syyskokouksessa valittiin tietysti yhdistykselle ensi vuoden hallitus. Toivotan tässä kaikille valituille onnea ja

jaksamista, sillä vuodesta 2010 tulee varmasti vähintäänkin mielenkiintoinen. On erinomainen osoitus yhdistyksemme elinvoimaisuudesta, kun kokousväki pääsi äänestämään toinen toistaan pätevempien ehdokkaiden välillä monessakin eri kohdassa. Valittiinpa kokouksessa myös yksi poissaollut ehdokaskin, nimittäin tämän avisiin uusi päätoimittaja.

Ensi vuonna yhä useammalle klubilaiselle tarjoutuu mahdollisuus olla mukana järjestämässä toimintaa ja tapahtumia, sillä juhluvuoden erikoisuudet tarvitsevat paljon aktiivista työvoimaa. Juhlavuositöimikunta onkin aloittanut toimintansa jo tämän vuoden puolella ja toivottaa kaikki halukkaat mukaan suunnittelupuuhiin. Toimikuntamalli tulee muuttumaan hieman ensi vuoden alusta alkaen, kun osallistujien sitoutumista pyritään parantamaan. Samalla työn houkuttelevuutta parannetaan, kun koko vuoden raskasta työtä tehneet toimikuntalaiset tullaan vuoden lopulla palkitsemaan jollain itse kullekin toimikunnalle sopivalla keinolla.

Tämä on viimeinen pj-palstani ja samalla tämän hallituksen viimeinen lehti. Muistakaa osallistua ensi vuonna kaikkiin juhluvuoden tapahtumiin ja valvokaa tulevaa hallitustanne, joka kuitenkin toimii myös teidän nimissänne. Kiitokset kaikille mahtavasta vuodesta!

-Lauri

VAALIRAHOITUSKOHU – VAI KRIISI?

Kanervan syntymäpäivät, Kehittyvien Maakuntien Suomi, Kaikkosen vaalituki ja Vanhasen talot. Tiedotusvälineet ovat jo parin vuoden ajan tahkonneet otsikoita toisensa perään puolueiden ja ehdokkaiden leväperäisestä vaalirahoituksesta ja korruption rajoilla liikkuvista suhteista yritysmaailman ja politiikan välillä. Kyseessä ei ole enää ”etelän median ajojahti”, vaan koko suomalaista yhteiskuntaa koskeva poliittinen kriisi. Vai onko?

Kriisiä määrittelevät Seegerin, Sellnown ja Ulmerin mukaan kolme piirrettä. Kriisiksi määriteltävä tapahtuma on odottamaton, luo epävarmuutta ja sen koetaan uhkaavan tärkeitä päämääriä. Venetten mukaan taas ”kriisi on muutosprosessi jossa vanhaa järjestelmää ei voida enää ylläpitää.” Näin ollen neljänneksi kriisiä määritteleväksi tekijäksi voidaan lukea myös tarve muutokseen. Täyttääkö siis nykyinen vaalirahakohu edellämämainitun kriisin tunnusmerkistön?

Odottamaton?

Vuonna 2000 voimaantulleeseen vaalilakiin liittyvät puutteet olivat niin poliittikkojen kuin mediankintiedossajokauanennen kuin Timo Kalli myönsi A-studion haastattelussa toukokuussa 2008 rikkoneensa vaalirahoituslakia jättämällä ilmoittamatta häntä yli 1700 eurolla tukeneita tahoja. Syyksi Kalli kertoi lain rikkomisesta määrättävien sanktioiden puuttumisen. Kuitenkin tätä ennen puutteellinen ja tehoton laki ehti olla voimassa kahdeksan vuotta. Sanktioiden puuttumista perusteltiin sillä, että vaaleissa toteutuva poliittinen vastuu ja julkisuus pitävät huolta lain noudattamisesta.

Vaikka siis kuolleena syntyneen vaalirahoituslain ongelmat nousivat rikkomusten seurauksena laajan yhteiskunnallisen keskustelun kohteeksi, ei voida väittää, että kriisin mahdollisuutta ei olisi nähty jo aiemmin. Se pikemminkin vain odotti tapahtumistaan.

Luo epävarmuutta?

Useat kyselytutkimukset ja politiikan asiantuntijat ovat uudelleen ja uudelleen vahvistaneet saman päätelmän: vaalirahakohu on syönyt suomalaisten luottamusta poliittikkohin ja näiden riippumattomuuteen. Nykypäivän henkilöityneessä poliittisessa kulttuurissa epäluottamus poliittikkoja kohtaan heijastuu helposti myös koko suomalaiseen politiikan kenttään. Jos emme voi luottaa poliittisiin toimijoihin, miten voimme luottaa heidän kauttaan tapahtuvaan poliittiseen päätöksentekoonkaan? Vaalirahoituskohu on siis selvästi luonut epävarmuutta suomalaiseen yhteiskuntaanmurentaenluottamustapoliittisen päätöksenteon riippumattomuuteen.

Uhkaa tärkeitä päämääriä?

Politiikan tarkoituksena on ratkaista ihmisten välisessä kanssakäymisessä syntyviä ristiriitoja. Demokraattisen poliittisen järjestelmän tarkoitus puolestaan on taata, että jokainen yhteiskunnan jäsen pääsee tasavertaisesti vaikuttamaan poliittiseen päätöksentekoon. Kärjistäen voidaan sanoa, että osassa vaalirahoituskohun esiintuomista tapauksista kaupalliset tahot ovat rahoittaneet puolueiden ja ehdokkaiden vaalikampanjoita, ja myöhemmin nämä samat poliitikot ovat tehneet heitä tukeneiden tahojen etuja edistäneitä päätöksiä. Näin voidaan nähdä esimerkiksi tapahtuneen Kehittyvien Maakuntien Suomen jakamien vaalitukien kohdalla. Koska korruptio voidaan määritellä kansalta saadun vallan käyttämiseksi yksityishenkilöiden omien etujen hankkimiseksi, rinnastuu kuvituskaltainen

toiminta korruption harjoittamiseen. Tämä taas rapauttaa järjestelmän luotettavuutta ja samalla uhkaa kansalaisten demokraattisia vaikutusmahdollisuuksia.

Tarve muutokseen?

Vaalirahoituskohu on luonut voimakkaan tarpeen lainsäädännön muuttamiseksi, josta todisteena on käynnissä oleva vaali- ja puoluerahoituksen uudistusprosessi. Tavoitteena on tehdä vaalikampanjoiden ja puolueiden rahoituksesta entistä huomattavasti läpinäkyvämpää. Hallituspuoleiden johdon hyväksymän esityksen mukaan tukien ilmoitusvelvollisuuden piiriä laajennetaan ja puoluerahoituksen valvontaa tiukennetaan. Jo keväällä 2009 hyväksytyssä laissa ehdokkaan vaalirahoituksesta kampanjoiden talouden valvonta siirrettiin valtiontalouden

tarkastusvirastoon, jolla on sakon uhalla oikeus vaatia ehdokkaalta ilmoitusta vaalirahoituksesta tai korjaamaan jo tehtyä ilmitusta. Ennakoilmoituksen tekeminen mahdollistettiin, ja yksittäisten tukijoiden antamille tuille asetettiin ylärajat.

Viimeisen kahden vuoden aikana käynnistynyt lainsäädännön uudistus kertoo osaltaan vaalirahoituskohun kriisiluonteesta. Vaikka asiaan liittyvien lakien puutteellisuus on tiedostettu jo ennen kohun syntymistä, voidaan sitä pitää ratkaisevana tekijänä lainsäädännön uudistusprosessin käynnistäjänä tuodessaan vaalirahoituksen ongelmat laajempaan yhteiskunnalliseen keskusteluun. Näin ollen voidaan vaalirahoituskohun täyttävän kriisin mittasuhteet myös tämän tuntomerkin suhteen.

Kriisin seuraukset?

Viime aikojen keskustelu vaalirahoituksesta

siis täyttää poliittisen kriisin tuntomerkit: se on luonut epävarmuutta suomalaiseen politiikkaan, uhannut tärkeitä päämääriä rapauttaen uskoa demokratiaan ja luonut selvää tarvetta muutokseen. Vaikkakin vaalirahoitusta säätelevän lainsäädännön puutteet olivat politiikan asiantuntijoiden tiedossa jo vuosia ennen kohun kehkeytymistä, voidaan kuitenkin sanoa viimeaikoina paljastuneiden rikkomusten määrän ja laajuuden tulleen suurelle yleisölle yllätyksenä. Kohun voidaan siis sanoa täyttävän poliittisen kriisin mittasuhteet myös odottamattomuustekijän osalta. Vaalirahoituskohun kriisiluonteen ovat tunnustaneet niin poliitikot, kotimainen ja ulkomainen media, politiikan asiantuntijat kuin kansalaisetkin. On siis syytä toivoa, että kriisiin reagoidaan sen vaatimalla tavalla. Vaalirahoituslain uudistus on hyvä lähtökohta, mutta se yksin ei vielä palauta äänestäjien uskoa politiikkaan – ja poliitikkoihin. Sen voivat tehdä vain poliitikot itse.

Piritta Jokelainen

IS IT BECAUSE I'M BLACK?

HUONO KASVATUS

Isona minusta tulee maisteri. Tiedän kaiken kaikesta ja osaan vaikka mitä. Olen nokkela virkamies, määrätietoinen diplomaatti ja kaikkien alojen erityisasiantuntija. P-klubi asuu minussa ja minä P-klubissa. P-klubi osaa, P-klubi tietää, P-klubi uskaltaa.

Mitä P-klubi osaa? Mitä P-klubi tietää? Mitä P-klubi uskaltaa? Varmasti paljon. Katse on taivaissa ja tavoitteet suuret. Potentiaalia on itse asiassa niin paljon, ettei omista asioista huolehtiminen riitä. Indexistä pitää ainakin huolehtia, kurja lapsi kun on. Ei ymmärrä mistä on tulossa, ei ymmärrä mihin on menossa, ei tiedä mitä on tekemässä, eikä varsinkaan ymmärrä omaa parastaan. Ei ymmärrä, vaikka se sille P-klubin toimesta kerrotaan lähes joka vuosi! Index ei ole täyttänyt sille asetettuja tavoitteita. Index on taakka, resurssien tuhlausta, yksinkertaisesti tarpeeton! Kannattaa siis erota.

Ei, ei kannata erota. Kannattaa mieluummin katsoa peiliin.

Index on P-klubin lapsi. Sitä ei voi kukaan kiistää. Mutta Index ei ole P-klubin ainoa lapsi. Onhan P-klubilla myös Ylähuone. P-klubin lapsista sisäsiittoisin ja perintötekijöiltään paras. P-klubin synnyttämä, P-klubin kasvattama ja P-klubissa karaistuneiden käsissä edelleen. Voisiko lapselle parempaa kasvatusta suoda? Tuskin. Mutta hyväkin kasvatusta saattaa johtaa huonoon lopputulokseen.

Asetetaanpa Ylähuoneen toiminnalle ja kehitykselle samat vaatimukset kuin Indexille.

Onko Ylähuone saavuttanut sille aikoinaan asetetut tavoitteet? Jos tavoitteena oli luoda järjestö, joka yhdistäisi alumneja, tukisi P-klubin nykyistä toimintaa, sekä mahdollistaisi nykyisten ja entisten p-klubilaisten kanssakäymisen ja verkostoitumisen, niin yksinkertainen vastaus on, että Ylähuone ei ole saavuttanut näitä tavoitteita. Ylähuone näyttyy P-klubille kerran vuodessa alumnipäivän yhteydessä. Yhden illan aikana on vaikea luoda kiinteitä suhteita työelämään. Peiliin on syytä katsoa molempien, Ylähuoneen ja P-klubin.

Entä ne muut vaatimukset? Index koettaa taakaksi, resurssien tuhlaukseksi, tarpeettomaksi. Noh, ei Ylähuone paljon Indexiä pidemmälle ole vielä ehtinyt. Ylähuone ei ole taakka, mutta P-klubin Ylähuoneesta saama hyöty on nykyisessä tilanteessa lähinnä olematon. Jos Index vie P-klubin hallituksesta osan yhden ihmisen työpanoksesta, niin Ylähuone vie varmasti lähes saman. Ylähuoneen jäseneksi liitytään P-klubin kautta, eikä Ylähuoneella taida edelleenkään olla omaa taloutta. Pitäisikö Ylähuoneenkin siis miettiä mihin se oikein on menossa, vai onko Ylähuone menossa mihinkään?

P-klubi osaa, P-klubi tietää, P-klubi uskaltaa. Mutta mihin katoaa kaikki tämä, kun lapset lähtevät pesästä? Index on epäonnistunut lapsi, mutta ei Ylähuonekaan kovin kauas pesästä ole vielä lentänyt. Huonoa kasvatusta, toteaisi tuomari. Sterilisaatio, toteaisi tohtori.

Darth Vader

Päättäjistä neuvonantajaksi

Laitosneuvostokiista päättyi tasapeliin

“Tehkää nyt jumalauta jotakin!”

Salillinen juhlapukuisia opiskelijoita taputtaa seisaallaan. On marraskuu 2008 ja P-klubin 33. vuosijuhla. Professori Timo Soikkanen on juuri päättänyt vapaan sanan puheenvuoronsa, jossa ilmoittailaitosneuvostojen olevan lakkautusuhanalla. Vastavalittuna hallituksen kopo-vastaavana taputan muiden joukossa adrenaliinin kiihittäessä päähäni juomaani valkoviiniä nopeammin. En voi olla miettimättä, mihin oikein olen ryhtynyt. Edessä ei taida olla aivan helppo vuosi.

Olin oikeassa. Laitosneuvostot säilyivät tunteita kuumentaneen keskustelun kohteena läpi vuoden.

Laitosneuvostojen perustaminen 1970-luvulla oli opiskelijoiden edunvalvonnalle suuri saavutus. Demokratia hyväksyttiin laitosten johtamisperiaatteeksi, ja opiskelijoille kirjattiin virallinen asema heitä lähiten koskettavassa päätöksenteossa. Laitoksen ylin päättävä elin muodostettiin kolmikantaisesti: jäseniksi valittiin sekä professoreja, muuta henkilökuntaa että opiskelijoita, yhtä monta edustajaa kustakin ryhmästä. Laitosneuvoston tehtäviin kuului muun muassa valita laitosjohtaja, tehdä tiedekunnalle esitys – käytännössä päättää – opetussuunnitelmista, toiminta- ja taloussuunnitelmista ja virantäytöistä sekä vahvistaa gradujen arvosanat.

Yliopistomaailman murrosvaihe synnytti ajatuksen laitosneuvostojen poistamisesta. Turun yliopiston ja kauppakorkeakoulun yhdistyessä yliopiston rakenteita on ryhdytty uudistamaan, ja ensisijaisena päämääränä on hallinnon keventäminen. Laitoksia yhdistetään suuremmiksi yksiköiksi: esimerkiksi poliittisen historian ja valtio-opin laitoksista tulee vuodenvaihteessa yksi

Politiikan tutkimuksen laitos. Sitäkin laajemmin taustalla on vaikuttanut uusi yliopistolaki, joka tuo yritysmaailmasta omaksutun yksilöjohtamisen yliopistojen hallinnon periaatteeksi. Kolmikantaa on alettu pitää tehottomana ja raskaana päätöksentekomallina. Laitostasolla tämä tarkoittaa päätösvallan siirtymistä neuvostolta johtajalle.

Muutosehdotukset saivat yliopistoyhteisön älähtämään demokratian puolesta. Laitosneuvostoja noustiin puolustamaan, koska ne olivat turvanneet kaikille ryhmille mahdollisuuden osallistua laitoksen päätöksentekoon. Yksilöjohtamisen sopivuutta yliopistomaailmaan epäiltiin. Opiskelijat huolestuivat vaikutusmahdollisuuksiensa tulevaisuudesta eduvalvontatyön keskeisen areenan ollessa uhattuna: laitosneuvosto oli ollut hallinnon tasoista heitä lähinnä. Kun laitokset muodostuisivat jatkossa yhä useammista

oppiaineista, laitosneuvosto tarvittaisiin, jotta kaikkien ääni saataisiin kuuluville. Lisäksi monet huomauttivat, että laitosneuvostojen poistaminen ei välttämättä edes tarkoittaisi hallinnon keventymistä: esimerkiksi opetussuunnitelmien ja laitoksen budjetin valmisteluun laitosjohtaja tarvitsisi joka tapauksessa avukseen kolmikantaisia työryhmiä. Jatkuva väliaikaisten työryhmien kokoaminen, koolle kutsuminen ja kuuleminen saattaisi pikemminkin kankeuttaa hallintoa entisestään.

Keväällä 2009 edunvalvonnasta kiinnostuneet opiskelijat olivatkin varsin yksimielisiä laitosneuvostojen tarpeellisuudesta. Oli kuitenkin vaikeaa keksiä, mitä asialle voisi tehdä. Lakkauttamisuhkaa ei ollut kirjattu vielä virallisesti mihinkään: oli vain huhuja, että yliopistomme valmistella olevassa hallintojohtosäännössä laitosneuvostoja ei enää mainittaisi. Valmistelun etenemisestä ei ollut tarkkaa tietoa. P-klubin hallituskin oli erimielinen siitä, miten tilanteessa pitäisi toimia. Otettaisiinko kantaa puutteellisen tiedon varassa vai odotettaisiinko valmiita muutosehdotuksia – jolloin ne saattaisivat olla niin pitkälle suunniteltuja, että vaikuttaminen olisi hankalaa? Selvyyteen ei päästy siitäkään, mikä olisi tehokkain keino tuoda opiskelijoiden mielipide esiin. Kysymys vietiin Indexin kopotoimikuntaan, joka sekin asettui kannattamaan laitosneuvostojen säilyttämistä. Index oli lausunut asiasta jo aiemmin, joten konkreettiset toimet jäivät vähäisiksi. Laitosneuvostojen puolustaminen kietoutui osin uuden yliopistolain vastaiseen toimintaan: yksilöjohtamisen periaate sisältyi lakiehdotukseen. Kevään aikana Helsingissä kahteen mielenosoitukseen osallistui kumpaankin noin tuhat opiskelijaa, Turussa protestoijia oli pari sataa. Vastarinnasta huolimatta eduskunta

hyväksyi uuden yliopistolain kesäkuussa.

Loppukesällä myös luonnos Turun yliopiston uudeksi hallintojohtosäännöksi saatiin vihdoinkin julki. Lausuntokierroksella niin P-klubin kuin muidenkin ainejärjestöjen kopotoimijat olivat innokkaasti mukana, ja laitosten henkilökunta jakoi opiskelijoiden huolen laitosneuvostojen kohtalosta. Myös tiedekuntaneuvosto asettui lausunnossaan puolustamaan laitosneuvostoja. Tämä ei tosin ollut ainoa luonnoksessa tyytymättömyyttä herättänyt kysymys. Lausuntokierroksen lopputulos oli joka tapauksessa selvä: yliopistoyhteisön enemmistö tahtoi säilyttää laitosneuvostot.

Kun yliopiston hallitus lokakuussa hyväksyi uuden hallintojohtosäännön, oli laitosneuvostojen osalta päädytty kompromissiin. Lopullisessa versiossa tiedekunta saa päättää, onko sen laitoksissa laitosneuvostoja. Yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa neuvostot näin ollen pysyvät: filosofiaa lukuunottamatta kaikki laitokset kannattivat niiden säilyttämistä, ja dekaanikin on ollut niille myötämielinen. Tätä vastoin esimerkiksi oikeustieteellisessä tiedekunnassa ei ole tähän asti ollut laitosneuvostoja, joten niitä tuskin kaivataan jatkossakaan. Säilyvien laitosneuvostojen jäsenet valitaan tulevaisuudessakin kolmikantaisesti. Neuvostojen rooli kuitenkin muuttuu: ne menettävät päätösvaltansa ja saavat tyytyä neuvonantajan rooliin. Päätöksenteko siirtyy laitosjohtajan tehtäväksi.

Lopputulosta voi pitää opiskelijoille sekä voittona että tappiona. Uudet laitosneuvostot säilyttävät virallisen asemansa, jolloin ne on kutsuttava koolle jäsenten niin halutessa.

Opiskelijoille on siis kirjattu foorumi mielipiteensä kertomiseen. Selvää on kuitenkin, että päätösvallan menettäminen heikentää laitosneuvoston merkitystä: halutessaan laitosjohtaja voi päättää laitoksen asioista neuvoston näkemyksistä välittämättä. TYY:n hallituksen koulutuspoliittinen vastaava Elias Laitinen toteaa, että lakien ja säädösten turva opiskelijoiden osallistumiselle vähenee. Se ei kuitenkaan väistämättä tarkoita edunvalvonnan vaikeutumista: käytännön edunvalvontatyö on tähänkin asti hoidettu suurelta osin virallisten elinten ulkopuolella. Samaa mieltä on TYY:n koulutuspoliittinen sihteeri,

yliopiston hallituksen jäsen Tomi Nyström, jonka mukaan opiskelijoiden vaikutusvalta riippuu ensisijaisesti heistä itsestään. "Opiskelijan asema perustuu hallinnon opiskelijaedustajien aktiivisuuteen, motivaatioon ja tieto-taitoon." Laeilla ja virallisten elinten kokoonpanolla ei ole merkitystä, jos osallistuminen ei kiinnosta.

Uudet laitosneuvostot toimivat siis todennäköisesti hyvin siellä, missä niiden asema on ollut vahva aiemminkin, kuten poliittisessa historiassa ja valtio-opissa. Kun demokratian ja opiskelijoiden kuulemisen periaatteet ovat vakiintuneita, niistä tuskin luovutaan vaikka asetukset sen sallisivatkin. Sen sijaan laitoksissa, joissa laitosneuvostojen valta on tähän asti ollut vähäinen, niiden asema voi heiketä entisestään. Kevään aikana käydyssä keskustelussa olikin ajoittain unohtua, etteivät laitosneuvostot itsessään ole koskaan olleet tae opiskelijoiden toimivasta edunvalvonnasta. Joissain tapauksissa epäviralliset, tiettyä tarkoitusta varten koolle kutsuttavat työryhmät olisivatkin ehkä voineet auttaa kehittämään edunvalvontaa. Aktiivinen ad hoc -osallistuminen vaikkapa opetussuunnitelmia valmisteleviin työryhmiin olisi voinut olla aitoa vaikuttamista, jossa olisi keskitytty opiskelijoille olennaisimpiin asioihin. Epävirallisten toimielinten ongelmana on kuitenkin, että niitä ei ole pakko kutsua koolle, jolloin uudessa mallissa niiden kokoaminen jäisi täysin laitosjohtajan harkinnan varaan. Nämäkin siis luultavasti toimisivat parhaiten laitoksissa, joissa opiskelijoiden osallistuminen on jo nyt aktiivista, vakiintunutta ja arvostettua – eli niissä, joissa laitosneuvostot todennäköisimmin säilyvät.

Joka tapauksessa uudistukset luovat koulutuspolitiikalle haasteita, sekä Laitinen että Nyström pohtivat. Koko edunvalvonnan työkenttä muuttuu. Nyströmin mukaan sitä hoidetaan jatkossa entistä enemmän tiedekuntatasolla, mikä nostaa tiedekuntajärjestöjen painoarvoa. Ainejärjestöjen on puolestaan varmistettava etenkin niiden ja laitosten välisen tiedonkulun jatkuvuus.

"Sen, minkä minun sukupolveni saavutti, teidän sukupolvenne hävitti."

Vuoden 2009 marraskuussa, P-klubin 34. vuosijuhlissa professori Soikkanen palaa vapaassa sanassaan laitosneuvostojen kohtaloon. Selväksi käy, ettei hänen vuodentakaisesta puheenvuorostaan otettu kylliksi opiksi.

Näinkö se on? Olimmeko me pullamössö-opiskelijat laiskoja ja saamattomia? Nyström ja Laitinen uskovat, että ainejärjestöjen lausuntokierroksella antamat kannanotot johtosääntöluonnoksesta vaikuttivat merkittävästi lopulliseen versioon, jossa laitosneuvostot säilyivät edes supistetussa muodossa. Nyström on opiskelijoiden aktiivisuuteen tyytyväinen: "En usko, että olisimme voineet tehdä paljon enempiä tai että teimme jotain väärin." Hänen mukaansa yksilöjohtajuus on niin vahvasti osa uutta yliopistolakia, että yksittäisessä yliopistossa demokraattisempi ratkaisu ei olisi ollut mahdollinen. Laitisenkin mielestä perinteiset edunvalvontatoimijat tekivät kaikkensa. Jos laitosneuvostot olisi todella haluttu säilyttää, tueksi olisi tarvittu voimakkaampia spontaaneja protesteja. Tässä mielessä Soikkanen oli siis Laitisen mielestä oikeassa. "Vaikuttamismahdollisuuksia on niin kauan, kuin niitä halutaan käyttää, ja nyt niistä ollaan luopumassa -- koska osallistuminen ei kiinnosta suurinta osaa."

Milla Ikonen

Kirjoittaja on P-klubin hallituksen toinen kopovastaava ja poliittisen historian laitosneuvoston jäsen.

Kenen joukoissa seisoo?
Ota itse selvää.

I ♥
(kok.)

www.kokoomusnuoret.fi

CEAS:lla uusi professori ja johtaja

Dong Wang, Kiinan nykyajan historian professori, tarttui Itä-Aasian tutkimus- ja koulutuskeskuksen (CEAS) ruoriin elokuussa. Wang, joka on aiemmin työskennellyt vuosia Hong Kongissa ja Yhdysvalloissa, sanoo olevansa innoissaan mahdollisuudesta työskennellä CEAS:ssa ja Euroopassa.

Dong Wang aloitti Kiinan historian ja kansainvälisten suhteiden opiskelun kuusitoistavuotiaana. Yliopistoura ei alunperin ollut Wangin suunnitelmissa, vaan hän halusi toimittajaksi tai korkean tason diplomaatiksi. Lopulta historiantutkimus ja opetus osoittautuivat hänet omimmaksi alakseen ja hän suoritti tohtorintutkinnon sekä Kiinassa että Yhdysvalloissa. Wang kuvaileekin itseään eläväksi esimerkiksi siitä, kuinka henkilön urasuunnitelmat voivat ajan myötä muuttua. Hän korostaa, että vaikka professorin työ ei aikoinaan ollut hänen haaveensa, hän pitää työstään erittäin paljon. Tutkimus- ja opetusaiheita uudella professorilla on useita, muun muassa Kiinan ja Amerikan suhteet, Kiinan politiikka, nationalismi, sopimukset ja kansainvälinen oikeus Kiinassa sekä esi-moderni ja moderni Japani.

Bostonista Turkuun

Vaikka Suomi on kaukana Yhdysvalloista ja Kiinasta, maamme ei ollut Wangille täysin vieras ennen kuin hän saapui Turkuun. Hän kertoo vierailleensa kaikissa Pohjoismaissa jo aiemmin, ja lisäksi hänellä on paljon henkilökohtaisia ja ammatillisia kontakteja ympäri Eurooppaa.

Wangin kiinnostus työskentelyä CEAS:issa kohtaan heräsi, koska keskuksella on hänen mukaansa useita hyviä puolia: se on kooltaan melko pieni yksikkö, ja ainoa tutkimus- ja koulutuskeskus Suomessa, joka on erikoistunut nykyajan Kiinan ja Japanin tutkimukseen. Lisäksi keskuksella on Wangin mukaan hyvä maine Itä-Aasian tutkijoiden ja alan opiskelijoiden parissa. Keskuksen uutena johtajana hän haluaa jatkaa vahvan tutkimuksen ja opetuksen kehittämistä.

Kysymykseen siitä, onko hän havainnut eroja suomalaisen ja amerikkalaisen akateemisen kulttuurin välillä, Wang vastaa, että jokainen maa on erilainen, mutta monet asiat ovat universaaleja. Suurimmat erot liittyvät hänen mielestään yliopistohallinnon teknisiin ja operationaalisiin puoliin. Yksi merkittävä ero on se, että Yhdysvalloissa ja erityisesti Bostonin alueella, jossa Wang aiemmin työskenteli, monet yliopistot ja colleget ovat yksityisiä. Suomessa taas merkittävä osa yliopistojen rahoituksesta tulee julkiselta sektorilta vielä uuden yliopistolain voimaantulon jälkeenkin. Sen sijaan, kulttuurisista eroista huolimatta, opiskelijat ovat Wangin mukaan varsin samanlaisia kaikkialla.

Opetus tärkeää uudelle professorille

Wang kertoo opetuksen olevan lähellä sydäntään. Hänen mielestään opetuksen tarkoituksena ei ole vain jakaa tietoa, vaan myös auttaa opiskelijoita kehittämään omia kykyjään. Wang sanoo valmistelevänsä luentonsa huolella ja kertoo toivovansa huolellista valmistautumista myös opiskelijoilta.

Vapaa-ajallaan Wang laittaa ruokaa, lenkkeilee, ui ja pelaa sulkapalloa. Hän myös harrastaa kalligrafiaa, sekä lukee ja neuloo mielellään.

Marjaana Mäenpää

RAPORTTI P-KLUBIN SYYSKOKOUKSESTA

P-klubin sääntömääräinen syyskokous pidettiin Turku-salissa 17.11.2009. Tarjolla oli linjausta, jännitystä, tiukkaa keskustelua sekä vaikutusmahdollisuuksia enemmän kuin moni osasi toivoakaan. Kokouksessa käytiin keskustelua P-klubin tulevaisuudesta Indexissä, vuoden 2010 toimintasuunnitelmasta, tentattiin ensi vuoden hallitukseen halajavia ja päätettiin valmennuskurssitoiminnan siirtämisestä perustettavaan osakeyhtiöön. Kokouksen kokonaiskestokin venyi yli yhdeksään tuntiin, mutta siitä huolimatta väsymätön kokousväki jaksoi linjata pikkutunneille saakka.

Kysymys Index

Heti kokouksen alussa käsiteltiin P-klubin keskustelufoorumilla esiin tuotua esitystä P-klubin eroamisesta Indexistä. Eroamisesitystä perusteltiin mm. Indexin kärsimällä legitimizeettivajeella, toiminnan kehittymättömyydellä ja P-klubin mahdollisuuksilla hoitaa omaa tiedekuntatason edunvalvontaansa ohi Indexin. Eroamista vastustettiin argumenteilla Indexin viimeaikaisesta positiivisesta kehityksestä, hyödyllisyydestä tiedekuntatason edunvalvonnan välineenä sekä sillä, että Indexistä eroaminen voisi vaarantaa yhteistyön tiedekunnan hallinnossa eri tahojen opiskelijaedustajien välillä. Kysymyksiä herätti myös asian esiin tuomisen hätäiseltä vaikuttava aikataulu. Pitkän keskustelun jälkeen päätettiin eroamisesityksestä äänestää suljetulla

lippuäänestyksellä. Äänestyksessä eroamista kannatti 13 ja vastusti 59 äänestäjää. Tyhjiä ääniä jätettiin vain kaksi. Samalla mitattiin Indexin nauttima kannatus P-klubin jäsenistön keskuudessa, joka äänestyksen lopputulosten valossa on monia hieman yllättäenkin erinomainen. Näin ollen P-klubi on jatkossakin mukana aktiivisesti kehittämässä Indexin toimintaa, ja samalla kehittää omaa tiedekuntatason edunvalvontaansa tehokkaampaan ja itsenäisempään suuntaan. Toimintasuunnitelman suurin muutos liittyi myös Indexiin, sillä vuonna 2010 hallitus voi valita P-klubin edustajaksi Indexin hallitukseen myös P-klubin hallituksen ulkopuolisen henkilön. Jatkossa edustajan valitsee yhdistyksen syyskokous.

Vuoden 2010 hallitus

P-klubin seuraavan vuoden hallituksen valinnassa ennakkoon odotetuin jännitysnäytelmä oli tietenkin puheenjohtajan valinta. Nuijan varteen oli jopa kolme halukasta: Nuppu Ervasti, 2009 hallituksen juhlavastaava, Indexvastaava Lauri Miikkulainen ja liikuntavastaava Joni Kajander. Puheenjohtajakandidaatteja tentattiin kattavasti, kokousväkeä kiinnostivat mm. ehdokkaiden vahvuudet ja heikkoudet, käsitykset kokouskulttuurista, näkemykset P-klubin edunvalvonnasta sekä perinteisesti se, kokevatko he itsensä kyyhkyiksi vai haukoiksi. Tiukan haastattelun ja kannatuspuheenvuorojen jälkeisessä äänestyksessä vuoden 2010 hallituksen puheenjohtajaksi valittiin ensimmäisen kierroksen äänten

enemmistöllä Joni Kajander. Varapuheenjohtajaksi valittiin ainoana ehdokkaana Nuppu Ervasti.

Hallituksen sihteeriksi valittiin 1. vuoden opiskelija Jaakko Vanhatupa. Vakuuttavan hallituskokemuksen omaava Vanhatupa kertoi haastattelussaan mm. nauttivansa sihteerin roolin kaikenkattavuudesta ja ennaltamäärättydestä. Kysyttäessä suhtautumisesta toimistoa riivaavaan karpäsyhdyskuntaan tuleva sihteeriksi vastasi olevansa enemmän rakastaja kuin tappaja, mutta tappavansa kuitenkin tarpeen vaatiessa. Taloudenhoitajaehdokkaita oli kaksi, juhlatoimikunnassa ja sillisemäntänä toiminut 2. vuoden opiskelija Jannika Saario sekä varainhankinnan parissa syksyn mittaan kunnostautunut fuksi Johannes Elmnäinen. Ehdokkailta tiedusteltiin millaista budjettikuria nämä pitäisivät, valmiuksia varainhankinnassa sekä talouteen liittyvien ongelmien ratkaisutaidoista. Kannatuspuheenvuoroja seuranneen äänestyksen voitti Jannika Saario äänin 49 - 26.

Poliittisen historian koulutuspoliittiseksi vastaavaksi valittiin ainoana ehdokkaana ollut 2. vuoden opiskelija Laura Pätsi, jolta haastattelussa kyseltiin muunmuassa valmistautuneisuudesta yliopiston rakennemuutoksen tuomiin haasteisiin, Itä-Aasian keskuksen opiskelijoiden edunvalvonnasta sekä blogitoiminnan jatkumisesta. Valtio-opin kopon paikalle oli kaksi halukasta, toisen vuoden opiskelijat Joonatan Gorski ja Piritta Jokelainen. Pitkän ja perusteellisen haastattelun jälkeen tehtävään valittiin jo vuoden 2009 hallituksessa istunut Piritta Jokelainen. Juhlavastaaviksi valittiin jo juhlatoimikunnassa vuosijuhlien yhteydessä kunnostautuneet ensimmäisen vuoden opiskelijat Juha Laurila ja Miitta Eronen. Walpon päätoimittajaksi valittiin ainoana ehdokkaana sairauden takia kokouksesta poissaollut fuksi Sebastian Koskinen.

Hallituksen muiksi jäseniksi oli viiden kiintiön kautta hakijoita peräti kahdeksan kappaletta, joilta haastattelun yhteydessä tiedusteltiin muunmuassa sitä, olivatko nämä keskustelleet hakemistaan pesteistä tämän vuoden hallituslaisten kanssa, liikunnan tasa-arvosta, kuinka varainhankinnasta saataisiin seksikästä sekä näiden elämäntilanteesta ja mahdollisuuksista sitoutua hallitustoimintaan. Tiukan äänestyksen jälkeen valituiksi tulivat syksyn

UUODEN 2010 HALLITUS:

Puheenjohtaja: Joni Kajander

Varapuheenjohtaja: Nuppu Ervasti

Sihteeriksi: Jaakko Vanhatupa

Taloudenhoitaja: Jannika Saario

Poliittisen historian kopo: Laura Pätsi

Valtio-opin kopo: Piritta Jokelainen

Walpon päätoimittaja: Sebastian Koskinen

Juhlavastaavat:

Juha Laurila ja Miitta Eronen

Hallituksen muut jäsenet:

Erkka Henttonen

Mikko Pousi

Alexandra Vellamo

Eero Jalava

Johannes Elmnäinen

tuutorit Erka Henttonen ja Mikko Pousi sekä 1. vuoden opiskelijat Eero Jalava, Johannes Elmnäinen ja Alexandra Vellamo.

Osakeyhtiön perustaminen

Jo jonkin aikaa vireillä ollut P-klubin valmennuskurssitoiminnan laajentaminen ja siirtäminen osakeyhtiöön oli viimein tapetilla jo asian käsittelyvaiheessa aamuyön tunneille kestäneessä syyskokouksessa. Asiaa olivat esittelemässä osakeyhtiöprojektin puuhamiehet Elias Laitinen ja Mikael Marisa.

Heti alussa tehtiin selväksi, että syyskokouksessa käsiteltäisiin ainoastaan esitystä osakeyhtiön perustamisesta, ja tarkemmat yksityiskohdat yhtiön toiminnasta ja ominaisuuksista tulisivat käsittelemään vasta yhdistyksen kevätkokouksessa. Osakeyhtiön tarkoituksena olisi tarjota valmennuskursseja sellaisista aineista, joiden kursseilla ei tällä hetkellä ole kilpailua turkulaisilla markkinoilla, eli joihin Eximiolla on tällä hetkellä monopoliasema. Osakeyhtiö siis tarjoaisi edullisempia kursseja näistä aineista, ja samalla voitaisiin kerätä varoja P-klubin tulevaa juhlatilalahankintaa varten. Kuitenkin poliittisen historian ja valtio-opin kurssit jäisivät taloutensa osalta P-klubin omaksi toiminnaksi, näidenkin kurssien markkinoinnin ja käytännön järjestelyiden hoituessa osakeyhtiön kautta. Keskusteltaessa uusien kurssien kannattavuudesta ja kysynnästä Marisa vakuutti, että jokaista kurssia kohden tultaisiin tekemään kannattavuuslaskelmat, joiden perusteella päätökset kurssien järjestämisestä voitaisiin tehdä.

Kaikki päätösvalta yhtiössä olisi P-klubilla, ja P-klubin yhdistyksen kokous olisi samalla valmennuskurssiosakeyhtiön yhtiökokous. Yhtiökokousten välillä P-klubin hallitus harjoittaisi omistajavalvontaa asettamalla oman edustajansa osakeyhtiön hallitukseen. Esitellessään asiaa Marisa ja Laitinen korostivat, että osakeyhtiö ei toisi P-klubille mittavia taloudellisia riskejä, vaan nimenomaan siirtäisi taloudellisen vastuun osakeyhtiölle, näin välttämällä vahingot P-klubin taloudelle. Laitinen ja Marisa toivat myös esiin osakeyhtiön mahdollisuutena kehittää P-klubilaisten työelämäosaamista tarjoamalla tehtäviä osakeyhtiön palveluksessa ja näin tuomalla kokemusta työskentelystä yritysmaailmassa.

Asian käsittelyn aamuöisestä ajankohdasta huolimatta keskustelua käytiin pitkään ja kiihkeästi, ja loppujen lopuksi kokousväki päätti yksimielisesti budjetoida 2 500 euroa osakeyhtiön alkupääomaksi sekä valtuuttaa P-klubin hallituksen sekä Elias Laitisen ja Mikael Marisan perustamaan P-klubin nimissä osakeyhtiön valmennuskurssitoiminnan

järjestämistä varten.

Koska kokoukseen mennessä valmistuneita suunnitelmia yhtiön perustamiseksi ei ollut vielä tarkastutettu juristilla, esitti kokousväki vaatimuksen lainoppineen konsultoimisesta asian tiimoilla mitä pikimmin.

Mitä jäi käteen?

Yhdeksän tuntia ja kahdeksantoista minuuttia istunut yhdistyksen kokous jätti eittämättä jälkensä kunniakkaan ainejärjestömme historiaan. Syyskokouksen 2009 jälkeen meillä on selkeitä todisteita siitä, että epäilyksistä huolimatta P-klubilaisten luottamus tiedekuntajärjestömme potentiaaliin ja kehitykseen on vahvaa, samoin kuin luottamus P-klubin oman edunvalvonnan voimaan niin laitoksen, tiedekunnan kuin ylioppilaskunnankin tasolla. Osakeyhtiön perustaminen luo klubin toimintaan uusia haasteita ja mahdollisuuksia. Vuoden 2010 toimintasuunnitelma lupaa entistäkin aktiivisempaa ja kunnianhimoisempaa toimintavuotta, ja uusi hallitus on valmiina vastaamaan kaikkiin juhluvuoden mukanaan tuomiin haasteisiin. P-klubi kokousti siis pitkään, muttei turhaan.

Piritta Jokelainen

Klubissa kuultua

“Kyllä tuollaiset pienet seksuaaliset hassuttelut pitää kumppanille sallia”

Milla I. parisuhteesta

“Ei näitä asioita kukaan päätä, ne vaan tapahtuu”

Lauri L. hallituksen päätöksenteosta

“Paljon vähemmän ne inisee kuin jotkut meidän jäsenistä”

Jussi L. toimiston karpäsistä

Erikokoisia juhlahuoneistoja
 Ei erillistä tilavuokraa
 Erinomainen ruoka
 Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
 karonkat, sauna

**Herkullista ja edullista iltapalaa sitseihin
 ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
 Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.**

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
 www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO r.y.
 tilausravintola

Kaivokatu 12
 20520 Turku

Uudenmaankatu
 Hämeenkatu
 Kaivokatu
 Itäinen Pitkätie

TYKS
 Kupittaa
 Data
 City

REILU JUOMINEN EDISTÄÄ HENGITYSTÄ

REHTORINPELLONKATU 6
 PUH. 250 5515

Kasva ihmisenä

Koti keskellä kylää

Ma, Ti, To 16.30-02.00
 Ke, Pe, La 16.30-03.00
 Su 18.00-02.00

Inspehtoorinkatu 4

Cosmic
 Comic
 Cafe
 Beer and Comics

**Hyvää juomaa ja luettavaa.
 Pelejä, internet, avoin WLAN**

Ma - To 12 - 02
 Pe - La 12 - 03
 Su 14 - 00

kauppiaskatu 4

Vaihtopenkki Venäjällä

LOMALLA EUROOPAN IHMEMAASTA

Elin ensimmäisen Pietarin kuukauteni kuin kuherruskuukauden huumassa. Sain joka päivä valtavaa mielihyvää avatessani ulko-oven, jolta avautui näkymä avaralle Neva-joelle. Vielä muutettuani pysyvään asuntoon kauemmaksi joesta ja keskustasta iloitsin lapsellisesti päästessäni tuijottamaan vakavakasvoisia ihmisiä metrossa ja bussissa. Uutuudenviehätys oli hyvään aikaan, sillä alussa vaihto-oppilaan tärkein tehtävä on hoitaa huomattava määrä paperityötä rekisteröitymiseen, hiv-testeiseen ja kurssien valitsemiseen. Venäjän yliopistoissa opinto-

oppaat ovat harvinaisia, olen kuullut ainoastaan Pihkovan valtionyliopiston edes suunnittelevan oppaan kokoamista.

Pietari pystyy parhaimmillaan hämäämään näennäisellä siisteydellään ja restauroiduilla rakennuksillaan. Monet vanhat "totuudet", jotka ovat kuvanneet leningradilais-pietarilaista todellisuutta vuosikymmenet, eivät enää pidäkään (aina) paikkaansa. Kaupunki on täynnä kauppvoja, sushiravintoloita ja hyvällä tuurilla voi törmätä joskus myös erittäin ystävälliseen palveluun. Kuohuviini on onneksi edelleen halpaa (noin 2 euroa pullo) ja toisaalta byrokratia ja viranomaisten kiusanteko ovat ikävä kyllä edelleen yleinen käytäntö (esimerkiksi kirjastoon ei ole asiaa ilman varsinaista passia).

Yliopistosta sai hyvän ensivaikutelman. Professorit puhuivat vaihtarikursseilla hyvää englantia ja tuntuivat pistävän parastaan ensimmäisten luentojen aikana. Vessoissakin oli yleensä paperia! Ajan myötä kurssien sisältö hieman löystyi, mutta kaiken kaikkiaan vaihto-opiskelijat on otettu kohtalaisesti huomioon Kansainvälisten suhteiden tiedekunnassa. Suurimpina ongelmina ovat koko syksyn ajan pysyneet huono tiedonjako ja ristiriitaiset tiedot milloin mistäkin asiasta. Muilta opiskelijoilta on aktiivisesti kysyttävä tietoa ajankohtaisista asioista, eikä parannuksia ilmeisesti ole tulossa, mikä harmittaa erityisen paljon. Yliopiston kaltaisessa asiantuntijaorganisaatiossa luotetaan edelleen lyijykynään, pyyhekumiin ja nuhjuisiin ilmoitustauluihin, joille tietoa harvoin päivitetään.

Nyrkkisäännöksi on otettu kavereiden kanssa, että kolmea asiaa enempää ei ole mahdollista saada hoidetuksi yhden päivän aikana. (Oluenjuontia ei yleensä lasketa asiaksi.) Kun elämän rajoituksiin

tottuu, kuten puolentoista kuukauden elämiseen ilman passia (viisumiviranomaisilla) tai siihen, että kurssien päällekkäisyyksientakia ei voikaan suorittaa vaadittua määrää opintoja, elämä Pietarissa tuntuu mielekkäältä. Venäjän arvaamattomuus ja ihmisten erilainen asenne antavat perspektiiviä omiinkin elämäkuvioihin ja mikä parasta eurooppalainen yhdenmukaisuus puuttuu. Kaupoissa on toisistaan poikkeavia valikoimia, kahviloilla ja ravintoloilla on erikoisia konsepteja ja sisustuksia ja monet liikkeet toimivat kellon ympäri. Arki ei toista itseään niin paljon kuin kotona, kun päivittäiset toimet tuovat yllätyksiä niin hyvässä kuin pahassa.

Vapaa-aika ei rajoitu vain viikonloppuihin, vaikka monessa työpaikassa joudutaankin tekemään ahkerasti töitä ja pitkiä päiviä. Useat yökerhot ja baarit saattavat olla auki aamukuuteen ja kaupunki hiljenee yleensä vain joiksikin tunneiksi aamuöisin. Muutama tapaamani Pietarissa työskentelevä suomalainen huolehtii, että Suomessa työskentely

olisi varmasti tylsää Venäjän vuosien jälkeen. Heitä on helppo ymmärtää. Vaikka kotimaansa säilyttää mieluiten varjeltuna tiettyjen vapauksien tuomilta sivuvaikutuksilta, niin Euroopan ihmemaan sääntöjen ja yksitoikkoisuuden ulottumattomissa vietetty aika tuntuu kuin lomalta.

Ida Sinisalo

Vaihdossa Pietarissa valtion yliopiston Kansainvälisten suhteiden tiedekunnassa

KIROILUA VIERAALLA KIELELLÄ

JA YHDEKSÄN MUUTA HYVÄÄ SYYTÄ LÄHTEÄ VAIHTOON

Kärsivällisyytesi moninkertaistuu, kun huomaat että kaikki ei aina toimi toivotulla tavalla – eikä ainakaan nopeasti.

Sopeutuvuutesi kasvaa, kun asut omituisten ihmisten ja heidän tapojensa kanssa. Peseytymistavat eivät olekaan ylimaallinen tosiasia.

Opit kiroilemaan sujuvasti ja vakuuttavasti vieraalla kielellä.

Voit laajentaa musiikkimakuasi artistilla, jota kukaan suomalainen ei tunne.

Huomaat, että kaiken ruuan kanssa ei ole välttämätöntä syödä perunaa ja ruisleipää.

Ymmärrät, että yksille meneminen ei tarkoita sitä, että tuoppia kumotaan kurkusta alas aamukuuteen asti.

Sinulla on aikaa lukea kokonaisia kirjasarjoja ja seurata tv-sarjoja monia tuotantokausia.

Saat opettaa ihmisille, mistä joulupukki on oikeasti kotoisin. Sen jälkeen voit järkyttää heitä toteamalla, että olet syönyt poron lihaa.

Opit kulkemaan rautatieasemilla ja lentokentillä sulavasti ja vaistonvaraisesti.

Huomaat, että sunnuntaisin voi tehdä muutakin kuin maata sängyssä.

Terhi Mahlamäki

Juttu on osa Kielekkeen ja Walpon juttuvaihtoa

JÄNNÄN ÄÄRELLÄ

Viime aikoina on taas jännitetty monenlaisten asioiden puolesta. Ei, en kuitenkaan aio kirjoittaa P-Klubin uuden hallituksen valinnasta, vaikka allekirjoittaneelle se onkin ehkä ollut suurin jännityksen aiheuttaja tänä syksynä.

Hieman suuremman mittakaavan nimityspeliä on käyty viime kuukaudet Brysselin suunnalla. Nyt tämä salaperäinen "arvaa kuka" - leikki on vihdoinkin päättynyt. Eurooppaneuvoston puheenjohtajaksi valittiin Belgian pääministeri Herman Van Rompuy ja ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkeaksi edustajaksi kauppakomissaari Catherine Ashton. Kuka tunsivat heitä ennen valintaa? Aivan, ei kovin moni. Monen ensimmäinen tunne valintojen jälkeen olikin jonkinlainen pettymys. Uusiin virkoihin on kohdistettu ehkä jopa kohtuuttomia odotuksia. Uusien keulakuvien on uskottu antavan kasvot EU:lle ja kirkastavan sen imagoa maailmalla. Puhuttiin Blairista ja Ahtisaaresta, mutta saatiinkin Van Rompuy ja Ashton. Nyt kun pöly on hieman laskeutunut, on aika miettiä mitä tästä rumbasta jäi käteen? Kuka voitti ja mitä?

Ensinnäkin koko kohun alle on tavallaan jäänyt se, että uudet johtajanimitykset ovat merkittävydestään huolimatta vain osa laajempaa uudistusten kokonaisuutta, joka myös Lissabonin sopimuksena tunnetaan. Se astuu voimaan joulukuun alusta. Näin ollen siis EU-presidentin ja ulkoministerin virat perustetaan vasta silloin.

Mielenkiintoisena sivujuonteena mainittakoon myös se, että ainakin teoriassa on vielä mahdollista ettei ulkoministeriksi Eurooppaneuvoston päätöksellä valittu Catherine Ashton saakaan mandaattia Euroopan parlamentilta. Hänestä tulisi samalla myös komission varapuheenjohtaja, joten myös parlamentin on hyväksyttävä jäsenmaiden päätös. Presidentin nimitys sen sijaan on täysin sitova jo nyt tehdyllä päätöksellä.

Ensimmäisten arvioiden mukaan päättyneessä nimityspelissä voittajiksi selviytyivät suurten maiden (Saksa, Ranska, Iso-Britannia) johtajat sekä komission puheenjohtaja Jose Manuel Barroso. Suurelle yleisölle tuntematon ja melko värittömäksi luonnehdittu kaksikko ei pystyne varastamaan Kiinan, Yhdysvaltojen tai Venäjän huomiota jakamattomasti itselleen. Toisaalta varsinkin konsensushakuisena ja sovittellevana pidettyä Van Rompuyta on myös pidetty hyvänä valintana, koska hänellä on näyttöjä sovittelijan kyvyistään Belgian parlamentista. Eurooppaneuvoston jäsenten välisiä ristiriitoja selvittelevänä erotuomarina Van Rompuy onkin varmasti käyttökelpoinen henkilö. Suureksi suunnannäyttäjäksi ja koko Euroopan johtajaksi hänestä ei välttämättä ole, eikä se ilmeisesti ole ollut tarkoitus alunperinkään. Näyttää käyneen niin, että media loi uusista huippuviroista kuvan, joka ei todellisuudessa vastannut sitä suuntaa mihin jäsenmaat olivat niitä valmiita kehittämään.

Tällä hetkellä pakka on ihanasti sekaisin. Uusien virkojen tarkka sisältö ei vielä ole tiedossa, vaan virkojen ensimmäiset haltijat tulevat omalla toiminnallaan muokkaamaan rooleja. Vielä kukaan ei myöskään osaa sanoa, minkälainen työnjako eri tahoilla tulee olemaan suhteessa EU:n edustamiseen. Komission puheenjohtaja, ulkoministeri, presidentti ja kulloisenkin puheenjohtajavaltion pääministeri yrittävät kaikki parhaansa mukaan olla astumatta toistensa varpaille. Samaan aikaan käydään armotonta kabinettipeliä paikoista uuteen komissioon. Ehkä jo vuoden päästä tiedämme kuinka merkittävä päivämäärä 19.11.2009 EU:lle oli. Oliko se suuri askel eteenpäin vai pelkkä historian alaviite kohdassa ynnä muut?

Mikko Pousi

DANZIGISTA GDAŃSKIIN

Minua on aina kutsuttu Jukkikseksi. Aina kuullessani jonkun huutavan ”J-P” tiesin äitini etsivän minua. Hän on ainoa joka on saanut kutsua minua J-P:ksi. Kaikki muuttui vuonna 1995. Äitini tapasi nykyisen aviomiehensä. Hänen nimensä on Juha-Pekka. Häntä oli aina kutsuttu J-P:ksi. Äitini alkoi kutsua minua Jukkikseksi. Kukaan ei enää kutsunut minua J-P:ksi. Tuo oli lapsuuteni traumaattisin hetki. Tuntui hyvältä jakaa se kanssanne.

”Auschwitzin jälkeen on barbaarista kirjoittaa runo. Sen vuoksi runouden kirjoittaminen on tullut mahdottomaksi”, siteerasi Günter Grass vuoden 1999 Nobel-puheessaan saksalaisintellektuelli Theodor Adornoa. Tuo oli todellisuus, jossa Günter Grass kasvoi. Nuo sanat eivät kuitenkaan hidastaneet Grassia sodanjälkeisessä Saksassa. Hän kirjoitti runoutta ja nousi 1900-luvun lopun merkittävimmäksi saksalaiseksi kirjailijaksi.

Kolmisenkymmentä vuotta ennen Grassin kirjailijanuran alkamista Ranskassa vietti aikaa *kadotetuksi sukupolveksi* nimetty yhdysvaltalainen taiteilijasukupolvi. He olivat ensimmäisen maailmansodan aikoihin aikuisuuden kynnykselle astuneita kirjailijoita, huolettomuudessa kasvaneita idealisteja, jotka sodan myötä kokivat mahdottomaksi uskoa ihmiskunnan moraaliiin ja vanhoihin arvoihin. Tuon sukupolven suurimmiksi kirjailijoiksi nousivat Ernest Hemingway ja F. Scott Fitzgerald. Hemingway löysi vertaisensa yksin, sairaana ja vanhana miehenä, oma sormensa haulikon liipasimella. Fitzgerald kuoli sydänkohtaukseen 44-vuotiaana alkoholisoituneena miehenä.

F. Scott Fitzgeraldilla oli uskomaton kyky kirjoittaa. *Kultahattu* on siitä mahtavin osoitus. Hän ei opeta lukijalleen ainoatakaan faktaa, mutta silti

hän saa lukijan tuntemaan itsensä monta kertaa älykkäämmäksi jokaisen lukukerran jälkeen. Fitzgerald kirjoitti niin sujuvasti, niin kyynisesti, mutta silti kauniisti, että *Kultahatun* jälkeen tuntuu mahdottomalta ajatukselta, että joku vielä sen lukemisen jälkeen yrittäisi kirjoittaa jotain luovasti.

Günter Grass kuitenkin päätti kirjoittaa. Grassin romaanin lukeminen ensimmäistä kertaa oli aikanaan mielenkiintoinen ja turhauttavakin prosessi. Useassa kohtaa teki mieli alkaa kutsua häntä valehtelijaksi. Tuntui kuin Grass ei olisi uskollinen edes omalle tarinalleen. Kukaan ei kuitenkaan lopeta romaaniaan niin kuin Grass. Hän liioittelee koko tarinan ajan ja saa sinut hämmentyneeksikin, mutta lopussa ikään kuin hyvästien hetkillä on rehellinen ja kuiskaa korvaasi jonkun yksinkertaiseen muotoon puettun totuuden, joka saa sinut kuvittelemaan, että ehkä sinä sittenkin ymmärsit kaiken.

Günter Grass syntyi vuonna 1927 Danzigin vapaakaupunkiin. Grass näki nuoruutensa kynnyksellä, kun hänen Danziginsa muuttui Gdańskiksi ja liitettiin osaksi Puolaa toisen maailmansodan jälkeen. Tuon muutoksen näkeminen teki suuren vaikutuksen herkkään nuoreen taiteilijaan ja hän aloittikin kirjailijanuransa kirjoittamalla Danzig-trilogiaksi nimetyt kolme romaania. Grassin kirjoitustyyli keräsi muutakin kuin pelkkää kiitosta. Hän kuvasi tuota muutosta ja saksalaisittain häpeällistä aikaa ja natsiajan tragediaa vaipumatta epätoivoon, huumorin keinoin. Grassin myöhemmätkin teokset ja niiden sanoma nostivat hänet Saksassa moraalisena auktoriteetin asemaan. On arveltu, että Grassin voimakkaat poliittiset mielipiteet estivät häntä saamaasta Nobelinsa ennen kuin vasta vuonna 1999.

Toisen maailmansodan jälkeiseen Wieniin sijoittuvassa elokuvassa, *The Third Man*, moraalinsa kadottanutta yhdysvaltalaisista näyttelijä Orson Welles toteaa: *“After all it’s not that awful. Like the fella says, in Italy for 30 years under the Borgias they had warfare, terror, murder, and bloodshed, but they produced Michelangelo, Leonardo da Vinci, and the Renaissance. In Switzerland they had brotherly love - they had 500 years of democracy and peace, and what did that produce? The cuckoo clock.”*

Hemingwayn Nobel-puhe kesti pari minuuttia ja hän kertoi siinä olevansa kirjoittaja, ei puhuja. Hemingwayn mukaan kirjoittajan pitää joka kerta alkaessaan kirjoittaa pyrkiä tavoittelemaan jotain alkuperäistä ajatusta, jota kukaan ei ole aiemmin tavoittanut. Grass puhui noin 40 minuuttia kertoen tarinan kertomisen merkittävydestä läpi aikojen.

Pienellä vaivalla selviää, että Theodor Adorno ei koskaan kirjoittanut tai sanonut Grassin puheessa esittämää klassista Auschwitz-sitaattia. Se oli muokattu Adornon tekstistä varmasti sen tunteen vuoksi, jota se tuollaisenaan saa meidät tuntemaan. Mutta kyllähän sinä sen Günter tiesitkin. Puhuessasi tuon yleisön edessä

tiesit myös sen tosiasian, joka seitsemän vuotta myöhemmin tuli paljastumaan koko maailmalle. Sinä, tuon ajan moraalinen auktoriteetti, olit kuulunut natsi-Saksan Waffen-SS:n ja jättänyt sen kertomatta koko 50 vuotta kestäneen julkisen elämäsi ajan. Ihmiset olivat pettyneitä. Sinua pidettiin tekopyhänä. Minä en ollut pettynyt. Tuntuu siltä kuin nuo sinua kritisoineet eivät olisi koskaan edes lukeneet kirjojasi. Jos he olisivat, he olisivat tietäneet, että kyse on vain tarinan kertomisesta. Todellisuus silloin heikoimmillaan. Sen sinä kirjoillasi meille opetit. Sillä ei ole mitään merkitystä, vaikka syällisyys olisikin osia kirjoistasi kirjoittanut.

Maailmassa täynnä ideoita joudumme joka päivä pettymään siihen keskinkertaisuuteen, jota todellisuudella on meille tarjota. Oman toimintamme keskinkertaisuuteen, ympäristöemme keskinkertaisuuteen ja viime kädessä omaan keskinkertaisuuteemme. Virtsatessani Veikseliin aloin miettiä todellisen Pasi Niukon ja Pasi Niukon idean välistä lähes liikuttavan mitätöntä ristiriitaa. Hyvästellessäni eritteeni matkalle kohti Itämeren aloin miettiä kuinka epätodennäköistä olisi, että se joskus saavuttaisi hänet. Ainoa epätodennäköisempi asia joka tuli mieleeni oli se, että sen jälkeen kun se olisi saavuttanut hänet,

S-obot, G-dansk ja Me never-failing papa hämmäntävän iloisessa darrassa Sopotissa, Itämeren rannalla. “Ihan siisti mesta, vaik ei tää mikää Yyteri o.”

hän ymmärtäisi mitä tarkoitan. Ehkä tuo olisi minun alkuperäinen ajatukseni.

Günter, nyt kun olemme tässä kahdestaan, haluaisin esittää sinulle yhden pyynnön. Saatat pitää sitä hieman outona. Me molemmat tiedämme, että tuo ei ollut mikään alkuperäinen ajatus. Voin yrittää huijata muita, mutta en pysty huijaamaan sinua. Alkuperäisen ajatuksen löytäminen on vain aina kiehtonut minua. Siis sellaisen ajatuksen, jota kukaan muu tässä maailmassa ei ole koskaan ajatellut. Ongelma on vain siinä, että en ole ainoa joka sitä etsii. Ja maailma täyttyy koko ajan uusista ihmisistä, joista yhä useampi metsästää sitä koko ajan vaikeammin löydettävissä olevaa alkuperäistä

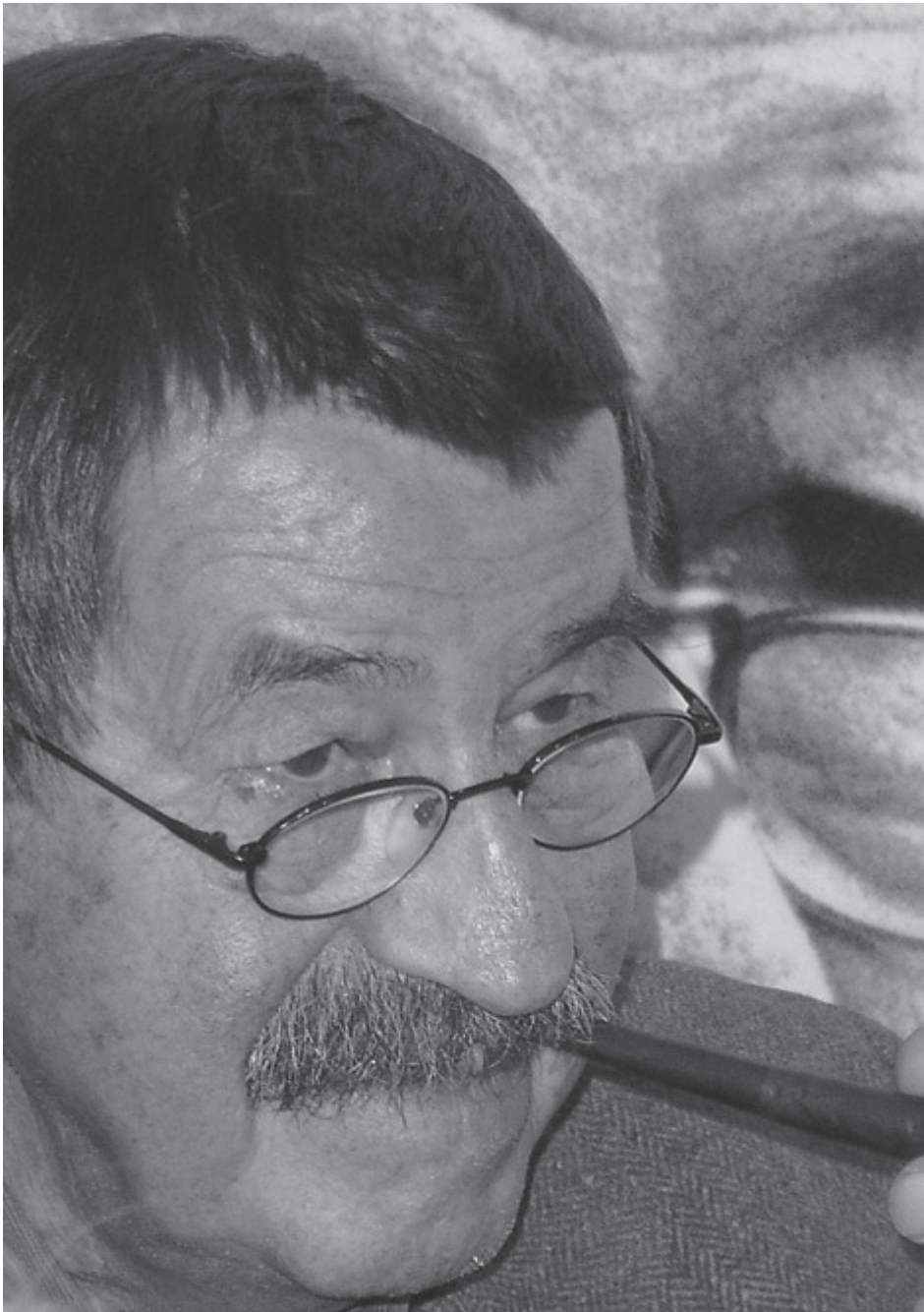
ajatusta eli sen tavoittaminen tulee koko ajan vaikeammaksi.

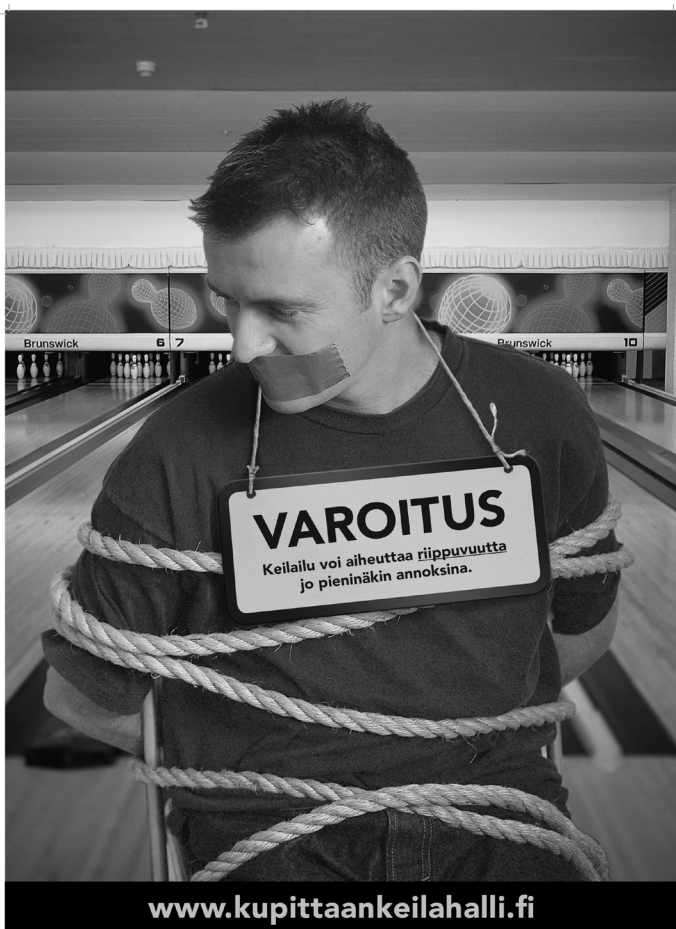
En ole täysin vakuuttunut, että sinäkään löysit sellaista. Ja jos sinäkään et sitä löytänyt, mitä toivoa meillä muilla on. Sinä näit lapsuudessasi oman rakkaan Danzigisi muuttuvan Gdańskiksi, kun mina näin läheisen huoltoaseman muuttuvan Kesoilista Nesteeksi. Sinä koit syyllisyyttä liittyttyäsi Waffen-SS:n, kun mina taas muistan kerran ala-asteella harkinneeni liittymistä partioon. Se ei ole sama asia enkä voi myöntää tuntevani hirveästi syyllisyyttäkään. Pyytäisinkin sinua tekemään kanssani jotain sellaista, mitä teen kovin harvoin. Tunnen vain, että tuo Nobel-palkintosi oikeuttaa tämän hetken. Ei, Günter.

En tarkoita mitään homostelua. Pyytäisin sinua istumaan alas ja säälimään minua kanssani. Säälimään, koska ehkä sittenkin kaikki ajatukset tässä maailmassa on jo ajateltu ja sitä on vain niin vaikea hyväksyä. Jos haluat, voit kuvitella istuvasi Oskarin kanssa niillä rullaportailta, Joachim Mahlken kanssa sillä komentosillalla tai Maternin kanssa sen kylpyammeen reunalla. Minua ei haittaa yhtään. Se oli sinun Danzigisi. Pahoittelut, että en koskaan päässyt sinne. Kiitos. Riittää jo. Pitäisi lukea enemmän.

Jukka-Pekka Katajamäki

Kirjoittaja kertasi vajaan 10 vuoden tauon jälkeen Günter Grassin Danzig-trilogian, matkusti yhdeksän muun p-klubilaisen kanssa Gdańskiin ja yritti kirjoittaa siitä matkaraportin.

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

Talouskriisi romahdutti Islannin vuosi sitten — miten lama näkyy maassa nykyään?

Pienen pohjoismaan talouskriisi rikkoi uutiskynnyksen ympäri maailmaan, kun kansainvälinen finanssikriisi mullisti maailmantalouden realiteetteja. Kriisi vei mukanaan pinnan alle Islannin ja sen elinvoimaisina pidetyt kansallispankit, joiden riskisijoitukset kostautuivat. Islannissa odotetaan edelleen lisäselvityksiä siitä, miten tilanteeseen päädyttiin, ja kuka oikeasti oli syyppää ylilyönteihin, jotka johtivat pankkien kaatumiseen ja ovat edelleen taakkana islantilaisessa arjessa.

Islanti nousi otsikkoihin noin vuosi sitten, kun talouden lama alkoi iskostua ihmisten mieliin maailmanlaajuisena ilmiönä. Perinteisesti Islanti on tullut maana tunnetuksi erityisesti kauniista luonnostaan, kalliista hintatasostaan, ja silti turismista kukoistavana pohjoismaisena paratiisina. Hyvinvointivaltion maine murtui kertaheitolla, kun lama sai maan epäonnesta itselleen kasvot. Suomalaisesta näkökulmasta niin kaukainen Yhdysvallat ongelmineen ei tuonut talouskriisiä vielä kotiovelle saakka, mutta Islannin tilanteen pystyi moni jo helposti sisäistämään — ehkä siksi, että se oli suomalaisille niin tuttu. Vertaus Suomen lamaan 1990-luvun alussa ei ole kovinkaan kaukainen, vaikka mitä elinkeinoinhin tulee, puhutaankin hyvin erilaisista maista. Moni kuitenkin muistaa vieläkin, miten aallonharjalla porskuttavalle pienelle valtiolle pahimmillaan voi käydä ulkopuolisten vaikutusten alaisuudessa.

Yhä tänäkin päivänä Reykjavikin ostoskatu kukoistaa design-liikkeineen, kruunun laskukurssi on pitänyt turismin eloisana ja matkajien seassa paikallisetkin nauttivat kaupungin ravintoloista ja yöelämästä. Pintapuolisesti kaupunki ei muistuta lamasta juuri lainkaan, mutta keskustelut pintapuolisesti hätkähtämättömien islantilaisten kanssa osoittavat, kuinka ylpeäkin pohjoinen kansa on joutunut kohtaamaan talouskriisin realiteetit. Moni on joutunut muuttamaan pienempään asuntoon, mutta

verrattuna asuntolainansa kanssa kärvisteleviin heilläkin on vaihtoehtoja. Kun yritysmaailman ja valtionsektori painivat kuitenkin samanlaisten säästökuurien kanssa, pakoteilla on hyvin ahdasta. Ahdinko ei ehkä välity katukuvasta, mutta pinnan alla kuohuu. Islantilaiset ovat heränneet synkkään todellisuuteen.

Nousun aikaa 2000-luvun kynnyksellä

Islannin talouden kasvu alkoi 2000-luvun alussa. Bruttokansantuote osoitti maan asukkaiden olevan maailman vauraimpien joukossa. Maan johtajat ajoivat taloutta liberalisoivaa politiikkaa, jota johti ensin pääministerinä toiminut, sittemmin Islannin keskuspankin johtaja David Oddsson, sekä vuonna 2005 pääministerinä aloittanut Geir Haarde. Suomalaiset lainasivat aikoinaan nousukauden huumassa sokeasti valuuttaa ulkomailta ja joutuivat kokemaan riskien varjopuolet, kun Neuvostoliiton kaatuminen muutti rahatalousmarkkinat täysin. Sama ilmiö toistui nyt, kun Yhdysvaltain talouskriisi ja sen rahoituslaitoksen romahdus järjestytti maailmanlaajuisen rahoitusjärjestelmän, eikä Islannin lyhytkatseinen kehitys pystynyt reagoimaan tähän mullistukseen. Islannin valtion oli pakko ottaa maan jättivelkaiset pankit Landsbank, Glitnir ja Kaupthing haltuunsa. Kruunun arvo romahti, ja tässä vaiheessa uutiskynnys maansisäisestä kriisistä oli jo ylitetty.

Nykyinen talousministeri Steingrimur Sigfusson, joka jo vuosia aiemmin varoitteli pankkien uhkarohkeudesta valuuttamarkkinoista, osaa selittää syitä vihanpurkauksiin, joita laman syyppäät ovat saaneet aikaan. Hän kertoo kriisin syyksi pankeille suodut vapaudet kasvaa yli rajojensa, ilman itsekritiikkiä.

”Politiikot ja ideologit muuttivat Islannin monilla tavoin uusliberaaliksi koelaboratorioksi, ja sillä kokeella oli kamala loppunsa”, Sigfusson kuvailee. Ennen kriisin alkua maan luotettavina pidettyjen kolmen pankkijätin omistukset olivat arvoltaan noin kymmenkertaiset verrattuna koko maan BKT:hen.

Takaisinmaksun aika

Alun perin kotitalouksia ja yrityksiä houkuttelevat ulkomaisiin lainoihin niiden matalat korot. Kruunun arvon laskettua niiden takaisinmaksu on muodostunut ylitsepääsemättömäksi ongelmaksi monille. Sigfusson arvioi lähes joka viidennen kotitalouden tarvitsevan apua ottamistaan lainoista selviämiseen. Ulkomainen työvoima on kadonnut markkinoilta lähes täysin, ja islantilaiset nuoret haikailevat hekin ulkomaille. Kalliin velkataakan tuntuessa ympäri maata, syytetäänkin nyt kiivaasti niitä pohattoja, jotka tartuttivat ylioptimistisuuden tunteen koko maahan ja ottivat turhia riskejä sijoitusmaailmassa suuruudenhulluuttaan. Heidän epäonnistumisensa jälkiä työssäkävvät islantilaiset joutuvat nyt siivoamaan.

Talousministeri myöntää jakavansa saman turhautuneisuuden. Yksityisten pankkien virheiden korjaaminen ei kuulu hänenkään oikeustunnon mukaan kansalaisille. Islanti pakotetaan kiristämään budjettiaan rikkaiden kerhon takia, samalla kun osa syyllisistä on karannut tekojensa seurauksia. Ministeri vertaa tuntojen olevan samat, joita esimerkiksi yhdysvaltalaiset ovat kokeneet New Yorkin Wall Streetillä toimivia pankkiireitaan ja britit Lontoossa The Cityn kaupunginosaan keskittynyttä finanssimaailmaan kohtaan.

Taantumasta selviytyminen vaatii muutoksia, jollaisiksi Sigfusson muun muassa lukee pyrkimyksen

luoda uusi vakaa ja mittasuhteiltaan toimiva pankkijärjestelmä entisen mammutiksi paisuneen järjestelmän raunioille. Hallituksen harkitsema jäsenhakemus Euroopan unioniin on päässyt uutisaiheeksi Suomessa asti. Ministeri puhuu lopulta ”tilapäisestä ongelmasta”, josta selvittyään Islannin valtiolle avautuu uusia kirkkaita mahdollisuuksia. Maan pitää kuitenkin selvittää ensin ylös nykyisestä kuopastaan, jotta hänen esittämät uudistuksensa voidaan toteuttaa, ja toivoa tukea talouden elpymiseen maan arkisemmista teollisuusaloista: turismista, maanviljelystä ja kalastuksesta.

Syyllisten etsintä jatkuu

Syyllisiä on etsitty maassa siitä lähtien, kun kriisi realisoitui. Luottamus politiikkoihin on pohjalukemissaan ja tilanne on nostanut esille kansalaisten epäluottamuksen valtaapitäviä tahoja kohtaan. Vaikkanykyinenreformistinenhallituspuhoo optimistisesti hyvinvointivaltion tulevaisuudesta, parempia aikoja on vielä odotettava pitkään. Kansainvälinen valuuttarahasto IMF on pehmentänyt velkojenmaksun prosessia, mutta todellisuus näkyy niin luvuissa kuin Islannin asukkaiden kukkaroissakin. Kotimaan tuotannon ennustetaan laskevan 9 prosenttia ensi vuoteen siirryttäessä. Joka kymmenennen uskotaan menettävän työpaikkansa talven aikana, kun sitäkin useampi on jo joutunut suostumaan palkkansa laskemiseen. Kun poliitikot

pystyvät näkemään valoa tunnelin päässä tällaisten tilastojen rinnalla, on todellisuudessa ongelmien kanssa painivien kyynisyys ymmärrettävissä.

Samalla kun maan kansalaiset kärvistelevät ongelmiansa kanssa, ovat päättäjät tekemässä kaikkensa selvittääkseni koko totuuden kriisin takaa. Hallituksen asettama totuuskomitea tulee pian esittämään virallisen kertomuksensa, jota komitean puheenjohtaja, korkeimman oikeuden tuomari Pall Hreinsson on jo kuvailut maan historian huonoimmiksi uutisiksi. Tutkimus käsittelee juuri kolmen suuren pankin toimintaa ja niiden haavoittuvaisuutta yrityksille ja yksittäisille henkilöille, joiden maine aggressiivisina sijoittajina on ollut jo ennenkin kansainvälisessä tiedossa. Yksityisen piirin lisäksi tuomittujen penkillä ovat mitä todennäköisimmin islantilaiset viranomaiset – hallitus, keskuspankki ja talusasiamiehet. Heitä on jo etukäteen syytetty kyvyttömyydestä suojella kansalaisia vaarallisilta markkinoilta. Löydösten luonteesta on käyty runsaasti spekulointia, vaikka niistä villeimpiä entiset pankkiirit ovat kuvanneet hyvin liioitelluiksi. Samaa on vakuutellut myös petosepäilyitä käsittelevän tutkijaryhmän johtaja, erikoissyyttäjä Olafur Hauksson. Ryhmän

kontolle jää raportin kautta selvinneiden petosepäilyiden läpikäyminen, jo tällä hetkellä käynnissäolevien tutkimusten lisäksi. Hauksson on varma, että raportista saadaan paljon arvokasta tietoa tukemaan ryhmän työtä, niin nykyisissä kuin vielä aloittamattomissa tapauksissa. Likapyykin pesu on siis vasta toden teolla pääsemässä käyntiin.

Tatu Virta

Taustoitettu uutinen Simon Bowersin artikkelin "Iceland one year on: small island in big trouble" pohjalta. Alkuperäinen julkaisu 28.9.2009, The Guardian.

Muita lähteitä:

Tausta: Tavalliset islantilaiset tyrmistyivät kriisistä (Antti Koistinen, 17.10.2008, päivitetty 14.11.2008, Yle Uutiset)

Tausta: Taluskriisi ajaa Islantia ennenaikaisiin vaaleihin (23.01.2009, päivitetty 26.01.2009, Yle Uutiset)
Islanti on mittavirhe (Riitta Korhonen, 27.5.2008, Talouselämä)

TUNTEMATON BYROKRAATTI
&
TAISTELU
PAREMMAN MAAILMAN
PUOLESTA

LIITY JOUKKOIHIN
VS-VANU.FI

VASEMMISTONUORET

Turun Työpuku Oy

Dimex Oy
Fristads Oy

Brahenkatu 9
20100 Turku
02-231632

Hulluja nuo roomalaiset...

- fasismi, Italia ja jalkapallo

"I am the first one to say that politics should stay out of our football stadiums, but this means all politics and not just one side and not the other."

-Paolo Di Canio

Jo muinaiset roomalaiset täyttivät stadionit Zeuksen kunniaksi järjestetyissä Olympian kisoissa. Nykymuotoinen jalkapallo saapui Italiaan huomattavasti myöhemmin: ensimmäiset seurat perustettiin 1890-luvulla ja asema maan suosituimpana lajina vakiintui vasta maailmansotien välillä.

Diktatuurin aika

Benito Mussolini (1883–1945) oli porvarillisten lajien kuten ammunnan sekä moottoriurheilun ystävä. Valtaan noustuaan fasistit kuitenkin ymmärsivät jalkapallon suosion kansan keskuudessa ja sen mukanaan tuomat mahdollisuudet.

Kansallinen Serie A perustettiin kaudeksi 1929–30 korvaamaan alueelliset sarjat. Hallinto toivoi uuden sarjan toimivan nuoren valtion kansakuntaa yhdistävänä tekijänä, mutta joukkueiden välinen kilpailu johti lähinnä paikallisten identiteettien korostumiseen. Alkuvuosien menestynein seura oli paikallisten poliitikkojen avokätisesti tukema Bologna FC viidellä mestaruudellaan.

Urheilulla oli merkittävä rooli myös propagandassa. Maajoukkue nähtiin ulkomailla fasistihallinnon edustajana, joten voittaminen oli kaikki kaikessa. Italian MM-kisat 1934 toimivat näyttämönä, jonka järjestelyt oli hoidettu mahdollisimman perusteellisesti ja turnaus päättyikin käsikirjoituksen mukaan isäntämaan voittoon. Italialaiset uusivat mestaruutensa neljä vuotta myöhemmin Ranskassa Il Ducen motivoitua joukkuetta kuuluisalla sähköellä *"Vincere o morire!"* – voitto tai kuolema.

Fasistit säilyttivät asemansa useiden seurojen johtoportaisissa vielä toisen maailmansodan jälkeen. Simon Martin kuvaa kirjassaan 'Football and Fascism' aikakauden päättyneen ihmisten mielissä vasta Supergan lento-onnettomuuteen 1949, jossa Italian maajoukkueen rungon muodostanut AC Torinon joukkue sai surmansa.

Oikeiston ja vasemmiston joukkueet

Jalkapalloa ei voida pitää muun yhteiskunnan tai politikoinnin ulkopuolisena saarekkeena varsinkaan saapasmaassa. Tästä johtuen myös seurat nähdään usein joko oikeiston ja vasemmiston leiriin kuuluvaksi historiansa, perustamistarkoituksensa tai ennen kaikkea kannattajakuntansa perusteella.

Esimerkiksi AS Roma syntyi vuonna 1927 kolmen roomalaisjoukkueen liittyessä yhteen. Taustalla vaikutti paikallisten fasistien toive vahvasta seurasta, joka pystyisi haastamaan sarjaa hallinneet pohjoisen joukkueet. S.S. Lazio jäi tuolloin ainoana seurana fuusion ulkopuolelle.

Koskamedianhampaissaolevaa Laziota pidetään fasismin lippulaivana, Roman oletetaan virheellisesti olevan kaupungin vasemmistolainen seura. Jako ei kuitenkaan ole poliittinen, vaan maantieteellinen: Roma on erityisesti kaupunkilaisten, Lazio ympäröivän Latiumin maakunnan seura.

Italian punaisimman joukkueen viittaa on oikeutetusti kantanut ääriivasemistolaisista kannattajistaan tunnettu A.S. Livorno. Poliittiset jännitteet ovat äärimmillään toscanalaisseuran otteluissa jalkapallon jäädessä usein sivurooliin. Jyrkintä oikeistoa edustavat roomalaisseurojen lisäksi Internazionale sekä Hellas Verona.

Politiikka katsomoissa

Huhtikuun 2008 vaalitulokset kertoivat omaa kieltään italialaisten oikeistohenkisyydestä. Berlusconiin Forza Italia, ex-fasisti Gianfranco Finin johtama Alleanza Nazionale sekä maahanmuuttajavastainen Lega Nord rymistelivät parlamenttiin vasemmiston kärsiessä huomattavia tappioita.

Italiassa jalkapallo on perinteisesti koskettanut koko maata, toisin kuin Englannissa jossa kyse on aiemmin ollut lähinnä työväenluokan huvista.

Vaikka rasismia sekä poliittisia viestejä on pyritty poistamaan lajin parista, ovat nuorison miehittämät katsomot pysyneet otollisena maaperänä myös ääriliikkeiden poliittiselle propagandalle sekä muulle organisoidulle liiketoiminnalle.

Tämä on saanut myös useat pelaajat tuomaan Paolo Di Canion jalanjäljissä esille fasismiin kohdistuneita sympatioitaan. Esimerkiksi AC Milanin Christian Abbiati on todennut haastattelussa, että häntä miellyttää fasismissa sen usko isänmaahan ja katoliseen kirkkoon. AS Roman Daniele De Rossi kertoi puolestaan kannattavansa äärioikeistolaista Forza Nuovaa. Samalla myös muita pelaajia, kuten Juventuksen maajoukkuemaalivahti Gianluigi Buffonia, on kohuotsikoiden toivossa yritetty yhdistää äärioikeistoon, heikolla menestyksellä.

Kai Isoviita

Italian jalkapallon MM-kisojen juliste vuodelta 1934

Hyvinvointipupu vastaa!

Hyvinvointipupu on ylioppilastalon sopukoissa elävä mystinen hahmo. Vanha kansantaru kertoo valkoisesta viisaasta pupusta, joka vaeltaa Rehtorinpellonkadun siimeksissä ja auttaa neuvoillaan pientä opiskelijaa eteenpäin elämässään. Monet ovat nähneet Hyvinvointipupun, mutta vain harvat kuulleet sen juttelevan. Vanha urbaani sananlasku kuuluu: "Kun hyvinvointipupu liikkuu, on salamakin hidas kuin etana."

Oi kaikkivaltias hyvinvointipupu. Miksi saan niin vähän opintopisteitä vaikka teen töitä koko ajan?

Kela vie yöuneni

Hyvä kysyjä,

yliopisto-opintojen mitoituksessa käytettävä opintopiste on ylemmällä ja viisaammalla tasolla määritelty noin 26,7 tunniksi opiskelijan työtä. Jos opiskelija haluaa suorittaa opintonsa opetusministeriön toiveiden mukaisesti (kandidaatin tutkinto kolmessa vuodessa ja maisterin tutkinto viidessä vuodessa), vaatii se opiskelijalta vähintään 60 opintopisteen suorittamista lukuvuoden aikana. Laskennallisesti 60 opintopisteen suorittamiseen lukuvuoden aikana vaaditaan siis 1600 tuntia. Jos opiskelija suorittaa nämä opinnot syyskuun alun toukokuun lopun välisenä aikana, tarkoittaa se keskimäärin viikossa 41 opiskelutuntia. Näin paljon työtä siis vaaditaan, jotta Kela ei vie yöuniasi.

Yleisesti ottaen hyvinvointipupu toteaa, että opiskelu ei ole helppoa, mutta helppoa sen ei kuulukaan olla. Opiskelun tarkoitus on tiedon ja taidon lisääminen, eikä näitä tavoitteita saavuteta ilman ahkeraa työtä. En tiedä kuinka pitkällä opinnoissasi olet, mutta mikäli koet vaikeuksia opintojesi etenemisessä, kannattaa sinun pysähtyä hetkeksi ja pohtia ongelmiesi syytä. Jos et itse koe löytäväsi vastausta ongelmaasi, on sinulla aina mahdollisuus hakea apua muualta. Yliopistolla käytössäsi on ammattitaitoinen opintopsykologi. Tämän lisäksi voit hakea vertaistukea muun muassa Opinnoissa eteenpäin –ryhmästä tai Gradunteko jumissa? –ryhmästä. Lisätietoa opintopsykologin palveluista, sekä vertaistukiryhmistä löydät yliopiston www-sivuilta.

Miksi p-klubilaiset näyttävät pariutuvan lähinnä keskenään?

Pariton

Hyvä Pariton,

todellinen klubipatriootti saattaisi väittää, että yhteiskunnan parhaiden geenien yhdistäminen on vain luonnollista. Vakavasti puhuen syitä klubilaisten keskenään muodostamille parisuhteille on varmasti useita. Klubilaiset viettävät usein paljon aikaa keskenään. Yhteisten opintojen lisäksi yhteistä on usein myös vapaa-aika. Kun tähän lisää sen todennäköisen mahdollisuuden, että klubilaisten mielenkiinto kohdistuu samoihin asioihin, ei ole mitenkään ihmeellistä, että klubilaiset löytävät silloin tällöin toisensa myös romanttisessa mielessä. Hyvinvointipupu on kuitenkin sitä mieltä, että klubilaisten pariutuminen ei loppujen lopuksi ole kovinkaan yleistä. Onpa hyvinvointipupu jopa saanut kuulla todettavan, ettei kahden klubilaisen kannata luoda parisuhdetta. Todennäköisyys suhteen onnistumiselle on kuulemma havaittu tilastollisessa analyysissä hyvinkin pieneksi.

Tällä palstalla hyvinvointipupu vastaa kaikkiin opiskelijoita mietityttäviin kysymyksiin. Lähetä kysymyksesi hyvinvointipupulle osoitteeseen hyvinvointipupu@luukku.com tai jätä kysymyksesi P-klubin postilaatikkoon (kuoreen merkintä P-klubi, hyvinvointipupu). Hyvinvointipupu vastaa kysymyksiin seuraavissa Walpoissa.

Paria sanaa valmennuskursseista

Eräs P-klubin vuoden teemoista sai virallisen sinettinsä marraskuussa pidetyssä yhdistyksen syyskokouksessa. Valmennuskurssitoiminnan laajentaminen, joka oli suunnitteilla jo alkuvuodesta, tullaan nyt yhdistyksen kokouksen päätöksen mukaisesti toteuttamaan P-klubin oman osakeyhtiön kautta. Nyt kun perustamislupa projektille on tullut, on syytä ryhtyä miettimään sitä, minkälaiseen toimintaan P-klubi ryhtyy? Mitkä arvot, taloudelliset vai moraaliset, tulevat ohjaamaan sitä, millaiseksi toimijaksi P-klubi tähtää valmennuskurssitoiminnan laajentamisen myötä.

Valmennuskurssitoiminnan laajentamiskeskustelussa on ollut alusta asti kolme kantavaa perustelua sille, miksi klubin tulee laajentaa valmennuskurssitoimintaa ja miten tehdä se moraalisesti hyväksyttävästi. Ensimmäinen perustelu on tietysti ollut taloudellinen, jolla tarkoitetaan varojen hankkimista P-klubille mm. omaa juhlatilaa varten. Toisena perusteluna on ollut osakeyhtiön sekä kurssiopetuksen tarjoamat mahdollisuudet jäsenistölle kehittää omaa osaamistaan niin paperilla kuin käytännössä. Kolmantena perusteluna on ollut moraalinen näkökulma, jolla voidaan perustella ainejärjestön toiminta valmennuskurssien järjestäjänä. Tällä tarkoitetaan sitä, että pyritään tarjoamaan kilpailijoita halvempia kursseja, jolla vastustettaisiin valmennuskurssitoiminnan eriarvostavaa vaikutusta vastaan.

Tässä kohtaa nousee kysymys siitä voidaanko nämä kaikki kolme perustelua saada mahdutettua samaan pakettiin, sillä jokaisella perusteella on tiettyjä asioita poissulkeva vaikutus. Taloudellinen perustelu tietenkin edellyttää, että toiminta on taloudellisesti tuottavaa. Taloudellinen hyöty on tällä hetkellä merkittävin peruste koko kurssitoiminnan laajentamiselle. Jäsenistöä kehittävä näkökulma taas edellyttää, että P-klubin jäsenistö pääsee hyötymään osakeyhtiön tarjoamista kehittymismahdollisuuksista. Osakeyhtiöön käsittääkseni tullaan luomaan tehtäviä,

joissa halukkaat jäsenet pääsee mukaan pyörittämään yritystoimintaa.

Näihin kahteen kohtaan vaikuttava kysymysmerkki on ainejärjestöt, joiden alojen kurseja olemme järjestämässä. Miten meidän tulee suhtautua mahdollisiin mukaan haluaviin opiskelijajärjestöihin, kuten esimerkiksi Opexiin taikka Sklubiin. Ollaanko P-klubissa valmiita jakamaan taloudellisia että jäsenistöä muuten hyödyttäviä etuja muiden kanssa? Tietääkseni yhteydenottoja mahdollisista haluista ryhtyä osakkaaksi on jo tullut. Onko P-klubi toisaalta oikeutettu menemään muiden ”reviirille”, ja jättämään toiset huomioitta valmennuskurssitoimintaa harjoittaessaan?

Moraalinen perustelu antaa varmasti eniten rajoittavia tekijöitä valmennuskurssitoiminnan laajentamiselle. Ensinnäkinkurssien hinnat pitäisi sen mukaisesti pitää alemmalla tasolla kuin kilpailijoiden, kuten on P-klubissa tähänkin mennessä valmennuskurssien suhteen toimittu. Kuitenkin päätyminen tilanteeseen, jossa kurssi maksaisi kilpailijoihin verrattuna vain muutamia prosentteja vähemmän, täyttäisikö sen enää esitetyn moraalisen perustelun toiminnalle?

Toinen, ja ehkä jopa merkittävin pohdinnan aihe, on jäsen Eleniuksen

syyskokouksessa esittämä kysymys siitä, mistä kaikista oppiaineista tämän moraalisen perustelun puitteissa voidaan järjestää valmennuskursseja. Jos ryhdymme järjestämään valmennuskursseja sellaisille aineille, jossa Turun yliopistoon sille oppialalle hakeville ei kurssia vielä ole, laitamme itsemme suoraan ainoan palveluntarjoajan asemaan sen oppialan valmennuskursseissa. Tämä taas ei mene yhteen sen moraalisen perusteen kanssa, jossa pyrimme vähentämään valmennuskurssien eriarvoistavaa vaikutusta, sillä silloin luomme itse kokonaan uuden opiskelemaan pääsemisestä maksavan ihmisryhmän. Mahdollisen kysynnän olemassa-olo näiden oppiaineiden kurssille ei poista moraalisen perustelun vaatimuksia, vaikka tällaista ovat muutamat klubilaiset asiasta esittäneet.

Itse näen kaikkien edellämainittujen perusteiden mahtuvan mukaan siihen malliin, miten P-klubin valmennuskurssitoimintaa tulisi tulevaisuudessa tehdä. Itse haluaisin nähdä P-klubin, joka tekee töitä varainhankintansa ja mahdollisen tulevan juhlatilan eteen, samalla kuitenkin kunnioittaen muita ainejärjestöjä mahdollistamalla heidän mukanaolonsa halutuissa rajoissa. P-klubin pitäisi lisäksi perustaa toimintansa maksuttoman opetuksen kannattamiselle toimimalla jo olemassa olevien valmennuskurssien hintoja alaspäin painavana voimana. Valmennuskurssien hintojen kohdalla klubin tulisi sitoutua toimimaan nykyisen mallin mukaan, jossa kurssien hinta määräytyy halvimman kilpailijan hinnan puolittamisella ja siihen arvonlisäveron lisäämisellä. Tällöin hinta todella toimisi valmennuskurssien yleistä hintatasoa alaspäin vetävänä ankkurina.

Sellaisille oppiaineille valmennuskurssien järjestäminen, jolla niitä ei ennestään ole, ei ole P-klubilla peruteltua syytä lähteä. Ensinnäkin esitelty moraalinen perustelu ei sitä kestä, jolloin P-klubi avoimesti hylkäisi maksuttoman opetuksen ja opiskelemaan pääsyn kannattamisen toimimalla itse maksullisen järjestelmän luovana tekijänä. Toisekseen haluttua taloudellista hyötyä pystytään tekemään aivan riittävästi jo tarjoamalla valmennuskursseja oppiaineille, joihin valmennuskursseja on jo tarjolla. Vuosittaisen toiminnan pyörittämiseen P-klubi ei tarvitse tulojen merkittävää kasvatus, vaikka esimerkiksi toimistovuokra onkin noussut

vuodentakaisesta kolminkertaiseksi. Lisäksi tulojen hankkiminen opiskelijajärjestölle moraalisesti kyseenalaisella tavalla, eli valmennuskursseilla, ei tulisi olla varainhankinnan tärkein tukipilari, vaan klubin tulisi pyrkiä ongelmattomampiin tapoihin kerätä varoja järjestölle. Opiskelijajärjestö tekemässä rahaa opiskelemaan pääsemisellä ei vaan ole järin kaunista toimintaa.

P-klubin yhdistyksen kokous tulee olemaan uuden osakeyhtiön yhtiökokous ja kevätkokous sen ensimmäinen kokoontuminen, jossa määrittää suunta ja perusteet sille, miltä pohjalta valmennuskurssitoiminta tulee ensi vuonna lähtemään liikkeelle. Toivonkin kaikkia pohtimaan asiaa ja osallistumaan aiheesta käytävään keskusteluun, jotta epäselvyyksiä ei pääse syntymään ja saadaan aikaiseksi P-klubin valmennuskurssijärjestelmästä moraalisesti kestäväälle pohjalle rakentuva osa klubin toimintaa.

Samuli Maxenius

Kirjoittaja on Indeksi- lehteen siirtyvä päätoimittaja, jolla on tarve saada sanansa sanottua viimeisenä viimeiseen Walpoonsa.

**Sidotaan
nopeasti ja edullisesti**
**Pro gradut ym.
päättötyöt**

Kopiopalvelu!

Pahvivalmiste

Hämeentie 24, 20540 Turku
02-232 8879

Ma - Pe klo 8.00 – 15.30

**OLE realisti
VAADI mahdottomia**

Turun Opiskelevat Vihreät, TOVI
www.tovi.fi/ tovi-hallitus@utu.fi

Turun Nummenmäen Apteekki
 Nummisbackens Apotek

NIGHTCLUB
**ZANZI
BAR**

BILEET JATKUVAT...

**PERJANTAISIN
04:ÄÄN**

**LAUANTAISIN
04:ÄÄN**

**VOIT MYÖS
VUOKRATA KÄYTTÖÖSI
220m²
YKSITYISTILAN,
JOSSA 16 HENKILÖN
SAUNA JA
ISOT SCREENIT.
TAI VUOKRAA VAIKKA
KOKO RAVINTOLA...**

TSEKKA KLUBIT JA LIVET NETISTÄ...

NIGHTCLUB NIGHTCLUB

ZANZIBAR | Humalistonkatu 7B, TURKU | +358 2 2404 100 | www.zanzibar.fi

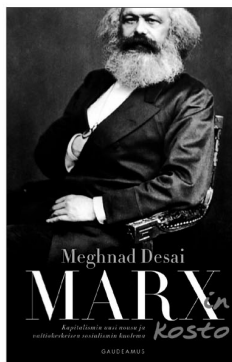

Kaupungin parhaat jälki-istunnot

Gaudeamus. Vakavaan tiedonjanoon.

Ilmo Massa (toim.)
VIHREÄ TEORIA
Ilmestyy huhtikuussa 2009.
Nidottu, n. 250 sivua.
Suositushinta 31 €

Meghnad Desai
MARXIN KOSTO
Nidottu, 427 sivua.
Suositushinta 36 €

Kia Lindroos & Suvi Soininen (toim.)
**POLITIIKAN
NYKYTEOREETIKKOJA**
Nidottu, 346 sivua.
Suositushinta 33 €

Juha Pekka Lunkka
**MAAPALLON
ILMASTOHISTORIA**
Nidottu, 320 sivua.
Suositushinta 36 €

Vuoden
tiedekirja
2008

www.gaudeamus.fi

Worldwatch-instituutti
MAAILMAN TILA 2009
MAAILMAN TILA 2009 esittelee
ilmastonmuutoksen koko laajuudessaan
sekä tarkastelee sen vaikutuksia ja
keinoja sen hidastamiseksi.

